

**Σύνδρομο Μινχάουζεν
δια αντιπροσώπου ***

**(Münchhausen syndrome
by proxy)**

Οι Προτεστάντες, οι οποίοι για έναν αιώνα παριστάνουν τους προστάτες του δυτικού πολιτισμού, είναι οι ίδιοι που "αρρώστησαν" τη Δημοκρατία, για να της "πουλήσουν" το "αντίδοτο".

Η Democracy είναι αυτή η "άρρωστη" και εξαρτώμενη Δημοκρατία που σήμερα αργοπεθαίνει.

Το αυτογκόλ των αιώνων...

Αναμφισβήτητα ζούμε στο τέλος των "καιρών" ...Ζούμε τον συνήθη παραλογισμό του τέλους μιας εποχής ...Τον παραλογισμό των τελευταίων ημερών της Βαβυλώνας ή της Ελληνορωμαϊκής Αυτοκρατορίας ...Έναν παραλογισμό, ο οποίος —όπως είχε άλλωστε προφητευτεί— έχει αποπροσανατολίσει πλήρως τον άνθρωπο. Ακόμα και το νόημα των λέξεων έχει αλλοιωθεί ...Την εξαθλίωση των πληθυσμών την ονομάζουμε "ανταγωνιστικότητα" και το ξεπούλημα το ονομάζουμε "αξιοποίηση". Όλοι γίναμε μάρτυρες των εγκλημάτων των τελευταίων ημερών ...Εκεί που δεν γνώριζαν πώς να εμφανίσουν την "κατακρεούργηση" των μισθών και των συντάξεων, την "βάπτισαν" επιτυχή και ρηξικέλευθη "μεταρρύθμιση" του ασφαλιστικού συστήματος. Το ίδιο έχουν παραβιαστεί και οι έννοιες εκείνες, οι οποίες

περιγράφουν ιδιότητες ...Οι ιμπεριαλιστές εμφανίζονται σαν "επενδυτές", οι τοκογλύφοι σαν "δανειστές" και οι φασίστες που τους εξυπηρετούν σαν "δημοκράτες".

Όλα αυτά όμως, όσο κι αν μας φαίνεται παράξενο, δεν ξεκίνησαν στις ημέρες μας ...Ξεκίνησαν πολλά χρόνια πριν ...Ξεκίνησαν με πρώτο θύμα την ίδια τη Δημοκρατία, η οποία μας "σερβιρίστηκε" σαν Democracy ...Τη "δημοκρατία" αυτή, την οποία "κατασκεύασαν" οι Αγγλοσάξονες, παραβιάζοντας το ελληνικό εγχειρίδιο "κατασκευής" της ...Τη "δημοκρατία" αυτή, την οποία κατά καιρούς επιχειρούν να επιβάλουν —ακόμα και με τη βία των όπλων— στους λαούς, οι διάφοροι εγκληματίες τύπου Μπους και Κλίντον ...Μια "Δημοκρατία", η οποία ως μοναδικό της αντικείμενο έχει το να κλέβει "νόμιμα" και —όταν χρειάζεται— να σκοτώνει "πατριωτικά" τους πολίτες της, προκειμένου να υπηρετήσει τα αφεντικά της. Ακόμα και "επιφανειακά" να δει κάποιος τα πράγματα, θα βγάλει το ίδιο αποτέλεσμα.

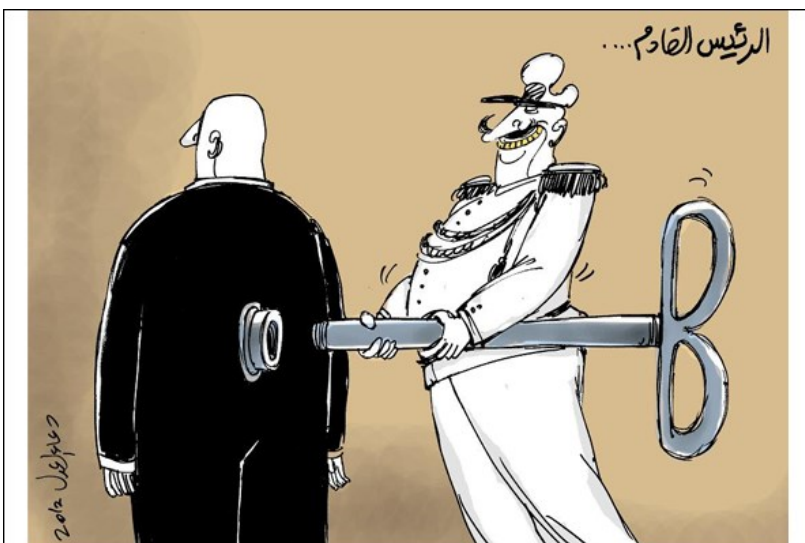
Οι Έλληνες, όταν πρόσφεραν στους λαούς τη Δημοκρατία, τους ευεργέτησαν και αυτοί τους λάτρεψαν. Οι Αγγλοσάξονες, όταν επέβαλαν τη Democracy στους λαούς, τους ανάγκασαν μέχρι και ν' ανατινάζονται μπροστά από τις πρεσβείες τους. Γιατί υπάρχει αυτή η διαφορά; ...Γιατί απλούστατα η Δημοκρατία ωφέλησε τους λαούς που την έλαβαν, ενώ η Democracy ωφελεί τους Αγγλοσάξονες και θέτει τους λαούς που την πήραν υπό την εξουσία αυτών. Στην κυριολεξία η Democracy είναι ένα "σαμάρι", που όποιος το "φοράει" γίνεται "υποζύγιο" των Αγγλοσαξόνων ...Ένα τρομερό "σαμάρι", το οποίο επιβάλλεται δια της βίας και παραμορφώνει ολόκληρους λαούς και κράτη, προκειμένου να αποδώσει τα κέρδη στους ιδιοκτήτες του ...Μιλάμε για το μεγαλύτερο πολιτικό έγκλημα στην ιστορία τής ανθρωπότητας.

Θα πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά, για να καταλάβει ο αναγνώστης τι θέλουμε να πούμε και να μπει στο "πνεύμα" μας. Τη Δημοκρατία την εφεύραν οι αρχαίοι Έλληνες. Αυτοί την δημιούργησαν και αυτοί έθεσαν εξ' αρχής τις βασικές αρχές λειτουργίας της. Η "δημοκρατία" αυτή, η οποία σήμερα αργοπεθαίνει κάτω από το βάρος τής διαφθοράς και της υποκρισίας της, δεν είναι η Δημοκρατία των Ελλήνων ...Είναι η "δημοκρατία" των Αγγλοσαξόνων ...Είναι το κοινοβουλευτικό σύστημα που "εφεύραν" οι Αγγλοσάξονες, "μιμούμενοι" υποτίθεται τους Έλληνες. Έφτιαξαν κάτι, το οποίο μοιάζει και έχει το ίδιο όνομα μ' αυτό που σχεδίασαν οι Έλληνες, αλλά δεν είναι τέτοιο. Μοιάζει με αυτό το υπερπολύτιμο σύστημα διακυβέρνησης που απελευθερώνει τους ανθρώπους, αλλά στην πραγματικότητα, είναι μια "αλυσίδα", η οποία τους δένει στα συμφέροντα των ιδιοκτητών τής Democracy ...Μια παγίδα "θανάτου", που, όταν μπαίνουν οι λαοί μέσα σ' αυτήν, τους καταστρέφει.

Όλοι μιλάνε για Δημοκρατία και κανένας δεν γνωρίζει ποια είναι η πραγματική ουσία της. Φτάσαμε στην τρίτη χιλιετία και ακόμα μπερδευόμαστε με την "αριθμητική" τής Δημοκρατίας. Δημοκρατία δεν είναι να περάσει ο "ελέω θεού" βασιλιάς πίσω από το "παραβάν" και να ελέγχει απόλυτα τους εκλεγμένους Δημοκράτες "ηγέτες". Δημοκρατία δεν είναι καν να εκθρονιστεί αυτός βασιλιάς και η φασιστική εξουσία του να περάσει σε τρεις-τέσσερις οικογένειες, όπως συνέβη στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια της Μεταπολίτευσης. Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για "μπέρδεμα" σ' ό,τι αφορά την "εφεύρεση" της Δημοκρατίας ακόμα και αιώνες μετά από την εμφάνισή της. Οι άνθρωποι —ακόμα και σήμερα— δεν έχουν κατανοήσει τη λειτουργία της. Νομίζουν, για παράδειγμα, ότι η δημοκρατία έχει σχέση με την εναλλαγή των

προσώπων που βρίσκονται στην εξουσία και με την ποιότητα των νόμων, τους οποίους θεσπίζουν αυτά τα πρόσωπα.

Εκεί "δουλεύουν" οι φασίστες τους ανθρώπους ...Τους βάζουν να κυνηγάνε τη "σκιά" τους ...Διαρκώς επαναλαμβάνουν εκλογικές διαδικασίες

και νομοθετούν, αναζητώντας τους "τέλειους" ηγέτες και τον "τέλειο" νόμο. Ο λαός μπαίνει στο παιχνίδι τους και ψηφίζει μία τον έναν και μία τον άλλο "μονομάχο", αναζητώντας τον "τέλειο" νόμο ...Αναζητώντας μόνιμα το "τέλειο" αποτέλεσμα —το οποίο ποτέ δεν έρχεται—, παραμένει —επίσης μόνιμα— θύμα τής εξουσίας. Αναζητά το τέλειο, νομίζοντας πως έχει να κάνει με αντιπάλους οι οποίοι "σκοτώνονται" μεταξύ τους για να τον υπηρετήσουν, ενώ αυτοί είναι φίλοι και συνέταιροι μεταξύ τους, και στην ουσία αυτοί είναι που τον κλέβουν και τον "δουλεύουν". Αυτό είναι το μέγα λάθος και αυτό προκύπτει από την άγνοια...

...Η ποιότητα της Δημοκρατίας δεν είναι εξαρτώμενη από τον τέλειο νόμο. Δημοκρατία μπορεί να υπάρξει ακόμα και με τους χειρότερους νόμους. Γιατί; ...Γιατί η ουσία τής Δημοκρατίας δεν βρίσκεται μέσα στον νόμο ...Η ουσία τής Δημοκρατίας βρίσκεται στη σχέση της με τον νόμο ...Με τον οποιονδήποτε νόμο ...Ακόμα και με τον χειρότερο ...**Όταν ο νόμος ισχύει για όλους τους πολίτες, τότε υπάρχει Δημοκρατία.** Όταν —και εφόσον— ισχύει αυτό το δεδομένο, είναι θέμα χρόνου ο νόμος να βελτιωθεί σε τέλειο βαθμό, εφόσον ένας κακός νόμος θίγει τους πάντες και ανάμεσα στους πάντες βρίσκονται και οι ισχυροί τής κοινωνίας. Οι ισχυροί, οι οποίοι θα κάνουν ό,τι μπορούν για ν' αλλάξουν έναν κακό νόμο, όταν αυτός τους θίγει. Όμως, όταν ο νόμος δεν ισχύει το ίδιο για όλους, τζάμπα αναζητάς τον τέλειο νόμο, γιατί απλούστατα, ακόμα κι αν επινοηθεί, θα είναι άχρηστος, εφόσον δεν θα εφαρμοστεί ποτέ. Η κακή του χρήση θα τον "ακυρώσει" και θα τον κάνει άχρηστο για τον κόσμο ...Θα τον κάνει "άλλοθι" για κάποιους λίγους και "βάσανο" για τους πολλούς.

Αν αυτήν η "κακοτοπιά" δεν αποφευχθεί, η άσχημη κατάληξη είναι απολύτως δεδομένη. Οι πάντα υπάρχοντες περιορισμοί των νόμων, που εξασφαλίζουν τη λειτουργία του συστήματος, θα δίνουν στην εξουσία το άλλοθι να καταστέλλει τον λαό και να τον αποπροσανατολίζει ...Να τον καταστέλλει μπροστά στην απειλή τής ακυβερνησίας και να τον αποπροσανατολίζει με τα τυπικά τής δημοκρατικής λειτουργίας ...Τυπικά τού τύπου "εκλογικές διαδικασίες" και "αποφασίζουσες πλειοψηφίες". Όταν αυτά δεν έχουν τη σωστή εφαρμογή, είναι σαν να σαν να πατάς πηδάλι σε ένα ποδήλατο που δεν έχει αλυσίδα. Παγιδεύεσαι σαν τον ποντικό, ο οποίος "τρέχει" μέσα στον "τροχό" του και δεν πηγαίνει πουθενά όσο κι αν κοπιάζει.

Τι νόημα μπορεί να έχει μια εκλογική διαδικασία, όταν οι επιλογές που έχει κάποιος μπροστά του είναι προεπιλεγμένες από άλλους; Τι αξία έχει μια απλή πλειοψηφική απόφαση, όταν με βάση την πλειοψηφία λειτουργούν ακόμα και οι αγέλες των σκύλων; ...Οι πλειοψηφίες είναι αυτές που "αποφασίζουν" και για τις αγέλες ...Οι πλειοψηφίες είναι αυτές που "αποφασίζουν" και για τα στίφη των βαρβάρων ...Μέχρι και ο Ερντογάν την πλειοψηφία επικαλείται, όταν πρέπει να δικαιολογήσει τα αίσχη του. Τι σχέση έχει αυτό με την "εφεύρεση" των Αρχαίων Ελλήνων; Τι σχέση έχει αυτή η ενστικτώδης και πρωτογενής ανθρώπινη συλλογική συμπεριφορά με την πιο λαμπρή επινόηση του πιο διάσημου λαού στην ανθρώπινη ιστορία; Είναι δυνατόν η πιο μεγάλη πολιτική επινόηση των Ελλήνων να έχει σχέση με τα "γιοιούσια" των πλειοψηφιών των λυσσασμένων αγελών;

Οι σύγχρονοι λαοί —και ανάμεσά τους και ο ελληνικός λαός— σ' αυτό ακριβώς το σημείο μπερδεύτηκαν. Είδαν τους βασιλείς να "φεύγουν" και δεν έβλεπαν τι "ερχόταν". Η λαχτάρα τους να τους "ξεφορτωθούν" δεν τους επέτρεψε να δουν τι τους περίμενε. Έφαγαν τα "παραμύθια" των δημαγωγών, οι οποίοι μιλούσαν για λαϊκές "κυριαρχίες" και εκεί κάπου μπερδεύτηκαν. Για να προστατεύσουν τα ελάχιστα, έχασαν τα πάντα. Πήραν τις "σάλτσες" των εκλογών και τις "μυρωδιές" των πλειοψηφιών και νόμισαν ότι ξεκίνησε το ελληνικό "γεύμα". Διώχνοντας τους ένστολους —και άρα τους ορατούς βασιλείς—, νόμιζαν ότι νίκησαν τον φασισμό, ενώ αυτό δεν συνέβαινε.

Δεν είδαν ότι κι αυτοί με τα κουστούμια, οι οποίοι παρίσταναν τους κομματάρχες της Δημοκρατίας, ήταν το ίδιο ακριβώς φασίστες με τους προηγούμενους, εφόσον κι αυτοί αυτοεξαιρούνταν από τον νόμο, ο οποίος ίσχυε μόνον για όλους τους άλλους ...Δεν είδαν ότι δεν βρίσκονταν οι πάντες μέσα στην ίδια "βάρκα" ...Δεν είδαν ότι κάποιοι κατεύθυναν τη "βάρκα" απ' έξω απ' αυτήν και άρα χωρίς να τους αγγίζουν οι νόμοι της ...Δεν κατάλαβαν την ουσία της Δημοκρατίας και δεν κατόρθωσαν να της εξασφαλίσουν τον "αέρα" που αυτή χρειάζεται για ν' "αναπνεύσει". Μπέρδεψαν τη Δημοκρατία με τον λαϊκισμό και έπεσαν στα χέρια δημαγωγών. Φόρεσαν το "κουστούμι" του "κυρίαρχου λαού" και δεν κατάλαβαν ότι κάποιοι τους έντυναν "καρναβάλια".

Εδώ εύλογα θα απορήσει ο καλοπροαίρετος αναγνώστης. Τι θέλουμε να πούμε; Έγιναν κυρίαρχοι οι λαοί και έβγαλαν μόνοι τους τα "μάτια" τους; Πήραν οι λαοί στα χέρια τους παραπάνω δικαιώματα απ' όσα έπρεπε να έχουν στα χέρια τους και εξαιτίας αυτών καταστράφηκαν; Τι είδους δικαιώματα μπορεί να πάρει ένας λαός και αυτό, αντί να τον βοηθήσει, να λειτουργήσει τελικά εις βάρος του; Είναι δυνατόν ένα δικαίωμα να δημιουργεί προβλήματα; ...Βεβαίως και είναι δυνατόν...

...Είναι δυνατόν, όταν οι συνθήκες είναι ιδιόμορφες ...Είναι δυνατόν, όταν πρέπει να παρθούν αποφάσεις ζωής και θανάτου από ανθρώπους οι οποίοι δεν έχουν γνώσεις ...Είναι δυνατόν, αν πάνω από ένα χειρουργικό τραπέζι τις αποφάσεις για την επέμβαση δεν τις παίρνει μόνος του ο υπεύθυνος γιατρός, αλλά μαζί μ' αυτόν "συναποφασίζουν" και οι συγγενείς του ασθενούς ...επειδή αυτό είναι πιο δημοκρατικό και ως συγγενείς το "δικαιούνται". Ένα τέτοιο δικαίωμα-"παγίδα" είναι, για παράδειγμα, το να ψηφίζει ο λαός τους βουλευτές. Υπάρχει άνθρωπος σήμερα στην τρίτη χιλιετία, που αυτό να μην το θεωρεί

"σωστό" και "δίκαιο"; ...Και όμως, από αυτήν την "υπέρβαση" αρμοδιοτήτων του λαού "πηγάζουν" όλα τα προβλήματα ...Αυτό είναι απολύτως λάθος και θα δούμε παρακάτω το γιατί.

Πριν όμως φτάσουμε σε αυτήν την ανάλυση, χρήσιμο είναι να ξεκινήσουμε από μερικά πολύ βασικά πράγματα. Αυτό, το οποίο κατ' αρχήν θα πρέπει να γνωρίζει ο αναγνώστης, είναι ο βασικός "άξονας" πάνω στον οποίο λειτουργεί θεωρικά η Δημοκρατία σε όλες τις μορφές της. Η Δημοκρατία λειτουργεί με βάση τον καταστατικό της "νόμο" και ο οποίος είναι αυτό που γνωρίζουμε ως Συνταγματικό Νόμο ...Το "σασί" τής Δημοκρατίας ...Το "σασί", όπου πάνω του "δένονται" όλοι οι νόμοι που χρησιμοποιούμε στη ζωή μας —από τους πιο σημαντικούς μέχρι τους πιο ασήμαντους—. Τι είναι το πρώτο και βασικότερο που μας επιβάλλει θεωρητικά αυτός ο νόμος; ...Το απολύτως θεμελιώδες και απαράβατο, που είναι **η ισονομία και η ισοπολιτεία μεταξύ των πολιτών**.

Με βάση λοιπόν αυτήν την αδιαπραγμάτευτη συνταγματική "εντολή" ο νόμος βρίσκεται πάνω απ' όλους. Ο νόμος, ο οποίος, άσχετα με το ποιος ασκεί την εξουσία ή νομοθετεί, ελέγχει τους πάντες με τον ίδιο τρόπο και για τους ίδιους λόγους. Ισχυροί κι ανίσχυροι ελέγχονται από τον ίδιο νόμο. Είτε αυτοί ασκούν εξουσία μέσω του νόμου —όπως είναι η **Εκτελεστική Εξουσία**— είτε αυτοί νομοθετούν —όπως είναι η **Νομοθετική Εξουσία**—, οι πάντες ελέγχονται από τον νόμο. Από τη στιγμή που μια "πρόταση" —απ' όπου κι αν αυτή προέρχεται— γίνεται νόμος του κράτους, λειτουργεί ως τέτοιος και τους αφορά όλους **...Όλους ανεξαιρέτως**.

Γι' αυτόν τον λόγο το Σύνταγμα έχει προνοήσει τον διαχωρισμό των εξουσιών. "Κλειδί" αυτής της λειτουργίας είναι η ανεξάρτητη **Δικαστική Εξουσία** ...Η εξουσία αυτή, η οποία δεν υποτάσσεται σε πρόσωπα, αλλά στον νόμο ...Η εξουσία αυτή, η οποία έχει διαχειριστές και όχι "ηγέτες" ...Η εξουσία αυτή, η οποία ελέγχει τους πάντες με βάση αυτόν τον νόμο ...Η εξουσία αυτή, η οποία δεν ελέγχει μόνον τα πρόσωπα με βάση τον νόμο, αλλά και τους ίδιους τους νόμους με βάση έναν καταστατικό νόμο, όπως είναι ο Συνταγματικός Νόμος. Η ποιότητα της Δημοκρατίας στην ανεξαρτησία αυτής της εξουσίας βασίζεται. **Η ποιότητα της Δημοκρατίας είναι απευθείας ανάλογη της ποιότητας των δικαστών της**.

Γι' αυτόν τον λόγο είπαμε πιο πάνω ότι η ουσία τής Δημοκρατίας βρίσκεται στη σχέση της με τον νόμο και όχι στον ίδιο τον νόμο ...Βρίσκεται στην ποιότητα αυτών που ελέγχουν την τήρηση του νόμου και όχι στην ποιότητα αυτών που "εφευρίσκουν" ωραίους νόμους, οι οποίοι δεν τηρούνται από κανέναν. Η Δημοκρατία λειτουργεί όταν ο νόμος ισχύει για όλους το ίδιο. Άρα, Δημοκρατία έχουμε μόνον όταν οι δικαστές εφαρμόζουν τυφλά τον νόμο και δεν "βλέπουν" ποιος στέκεται απέναντί τους. Γι' αυτόν τον λόγο οι αρχαίοι "εφευρέτες" τής Δημοκρατίας επέλεξαν να δώσουν στη Θέμιδα το "χάρισμα" της "τυφλής" θεάς. Όταν έχουμε φασισμό, αυτή η Θεά έχει μάτι-"γαρίδα" ...Ξεχωρίζει τους εκλεκτούς της ακόμα και μέσα από τα πλήθη.

Η αγγλοσαξονική "εφεύρεση" και ο πονηρός "γιατρός".

Έχει προσπαθήσει ποτέ κάποιος να σκεφτεί μια περίπτωση κατά την οποία είναι δυνατόν ακόμα και ο πιο φιλελεύθερος και ατίθασος άνθρωπος ν' αναγκαστεί να φερθεί οικειοθελώς και χωρίς καμία απολύτως αντίδραση σαν πειθήνιο "κουτάβι"; ...Να δεχθεί να ζήσει τη ζωή του υπακούοντας σε εντολές ενός άλλου ανθρώπου; Σε ποιον άραγε θα μπορούσε ένας τέτοιος άνθρωπος να υπακούσει απόλυτα, ακόμα κι όταν αυτός του φέρεται σαν δικτάτορας, δίνοντάς του εντολές και επιβάλλοντάς του ρητές απαγορεύσεις; Υπάρχει δηλαδή κάποιος, ο οποίος μπορεί να "παγιδεύσει" τον άνθρωπο σε μια τέτοια κατάσταση τυφλής υπακοής, χωρίς ποτέ να μπορεί να ξεφύγει; Μιλάμε πάντα για την απόλυτη υποταγή ενός μορφωμένου και έξυπνου ανθρώπου και όχι για την εξαπάτηση ενός τυχαίου αφελούς ανθρώπου.

Ποιον, για παράδειγμα, υπακούει ο κάθε άνθρωπος —πολλές φορές πιο πολύ και από τον ίδιο το Θεό ή τους οικείους του, οι οποίοι αποδεδειγμένα τον αγαπάνε; Ποιου τις εντολές θεωρεί απολύτως απαραβίαστες, εφόσον θεωρεί πως είναι αναπόφευκτη η "τιμωρία" που ακολουθεί; Ποιος θα πει σε έναν άνθρωπο ακόμα και να σταματήσει να τρωει κάτι που του αρέσει και αυτός θα υπακούσει; Ποιος θα πει σε έναν άνθρωπο να σταματήσει όλες τις δραστηριότητες ή απολαύσεις και αυτός θα υπακούσει; ...Ο γιατρός του ...ή όποιος άλλος έχει αναλάβει την ιατρική φροντίδα του, όταν έχει μια πολύ σοβαρή ασθένεια ...Αυτός, ο οποίος μπαίνει ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο και εκ της ιδιότητάς του εμφανίζεται ως "εγγυητής" της ίδιας του της επιβίωσης.

Τι γίνεται όμως όταν ο γιατρός ή ο άνθρωπος που τον φροντίζει είναι ο ίδιος εγκληματίας; ...Όταν αυτός, ο οποίος είναι υπεύθυνος για την υγεία του, είναι ο ίδιος που προκαλεί την "ασθένειά" του; ...Όταν αυτός, ο οποίος υποτίθεται τον φροντίζει, είναι ο ίδιος που τον "αρρωσταίνει", για να μπορεί στη συνέχεια να του δίνει "εντολές" με την ισχύ "θεού"; ...Όταν αυτός, ο οποίος τον έχει αναλάβει, διατηρεί μόνιμα την "ασθένειά" του, προκειμένου να αποτελεί —επίσης μόνιμα— αναντικατάστατο παράγοντα στη ζωή του θύματός του; ...Τι γίνεται δηλαδή όταν η "ασθένεια" του θύματος γίνεται το κεφάλαιο του θύτη; Σε αυτήν την περίπτωση τα πράγματα είναι τραγικά. Είναι τραγικά, γιατί ο θύτης είναι υπεράνω πάσης υποψίας και ούτε το ίδιο το θύμα μπορεί να τον αντιληφθεί ως "εχθρό" του ...Πόσο μάλλον ως θανάσιμο εχθρό του ...Ένας αόρατος εχθρός, ο οποίος του προκαλεί την "ασθένεια", και με μια λανθασμένη "αγωγή" τον καθλώνει σε μια κατάσταση αδυναμίας, που τον κάνει υποχείριό του.

Αυτό, για ένα πολιτικό σύστημα, δεν είναι δύσκολο να επιτευχθεί. Βάζεις εσύ ο ίδιος τους "εχθρούς" του μέσα σε αυτό —και άρα την "αρρώστια"— και μετά τους χειρίζεσαι με τον λάθος τρόπο σαν "εχθρούς". Στην ιδανική περίπτωση δημιουργείς εσύ ο ίδιος τους "φασίστες" ανάμεσα στους χαφιέδες και τους δούλους σου και μετά βγαίνεις να τους "πολεμήσεις" ...Μόνος σου τους κάνεις απειλητικούς και μόνος σου τους διαχειρίζεσαι ...Ο ίδιος αποφασίζεις πότε θα τους βγάλεις στους δρόμους να απειλούν και ο ίδιος αποφασίζεις πότε θα επιλέξεις να

τους "κλείσεις" και πάλι στο "κλουβί" τους ...Ο ίδιος δηλαδή αποφασίζεις για την "απειλή" και ο ίδιος αποφασίζεις για τον προσωπικό σου "θρίαμβο". Αυτούς, δηλαδή, τους οποίους τους πληρώνεις ως υπαλλήλους σου, τους αντιμετωπίζεις δημοσίως σαν δήθεν εχθρούς και παγιδεύεις όλους τους άλλους. Αναλαμβάνεις να τους εξουδετερώσεις προσωπικά σαν "ειδικός" και δεν σχεδιάζεις μια κατάσταση-πλαίσιο για να τους εξουδετερώσει. Επιδιώκεις το καθημερινό "μεροκάματο" του "ήρωα" και όχι τη μόνιμη λύση, η οποία σε αποδεσμεύει από τα "καθήκοντά" σου.

Σε μια τέτοια κατάσταση έχουν βάλει και τη Δημοκρατία. Κάποιοι, παριστάνοντας τους "γιατρούς" και τους "μορφωμένους" τού Πλανήτη, την "αρρώστησαν", γιατί επωφελούνται από την "αρρώστια" της. Αυτή η "άρρωστη" Δημοκρατία είναι η Democracy ...Η δημοκρατία που αναγκάζεται να ζει με τον θανατηφόρο "ιό" της και ο οποίος την καθλώνει στην εξουσία των "γιατρών" της. Περί αυτού πρόκειται ...Αυτή είναι η προτεσταντική "πατέντα" με το ελληνικό όνομα ...Μια παρωδία τής ελληνικής Δημοκρατίας ...Μοιάζει στο "τυπικό" με τη Δημοκρατία, αλλά δεν είναι τέτοια ...Μοιάζει με ελληνικό αγώνα, αλλά είναι αγώνας "στημένος" ...Δίνει το δικαίωμα στον λαό να ψηφίζει, αλλά στην πραγματικότητα δεν του δίνει δικαίωμα επιλογής...

Σε αυτό το σημείο βρίσκεται η παγίδα τής "αρρώστιας" ...Ο λαός αντιμετωπίζεται σαν "καθυστερημένος" ή στην καλύτερη περίπτωση σαν ανώριμος να υπερασπιστεί μόνος του τα συμφέροντά του και ως εκ τούτου η ελευθερία που απολαμβάνει είναι υπό όρους. Η Democracy είναι αυτή η "δημοκρατία" του "καθυστερημένου" και του ανώριμου πολίτη ...Του πολίτη, ο οποίος δεν έχει τη δυνατότητα να προστατεύσει μόνος του τον εαυτό του. Ως εκ τούτου του δίνει το δικαίωμα να ψηφίσει **αποκλειστικά** ανάμεσα σ' αυτά που κάποιοι προαποφάσισαν σαν "γιατροί" ότι δεν απειλούν την "υγεία" του ...Ανάμεσα σ' αυτά τα οποία έχουν προεπιλέξει —γι' αυτόν, και χωρίς αυτόν— οι "εκλεκτοί" ...Να ψηφίσει ανάμεσα σ' αυτά, τα οποία ο "ελέω Θεού" βασιλιάς —με τα δικά του κριτήρια και άρα με βάση τα δικά του συμφέροντα— του παρέχει σαν επιλογές και άρα θεωρεί νόμιμα.

Ο "ελέω Θεού" Μονάρχης, δηλαδή, είναι αυτός ο οποίος αποφασίζει μόνος του τι επιλογές έχει ο λαός ...και άρα παραμένει υπεράνω του λαού, μετατρέποντας τη διαδικασία των εκλογών σε μια παρωδία δημοκρατίας, που μόνο στόχο έχει να δώσει στον λαό μια ψευδαίσθηση ελευθερίας, που για τον Μονάρχη είναι μια πολύ σημαντική λαϊκή "επικύρωση" των αποφάσεών του ...Μια κατ' όνομα "τροφή αρρώστου", που μόνον στην όψη μοιάζει με φαγητό ..."Στάχτη" δηλαδή στα μάτια τού κόσμου. Όπως την επιλογή που δίνουν κάποιοι

χιουμορίστες γονείς στα παιδιά τους ..."Γύρνα Ο,ΤΙ ΩΡΑ θέλεις ...πριν τις εννιά". Έχεις δηλαδή στη διάθεσή σου όλες τις επιλογές, οι οποίες δεν συγκρούονται με τη βασική επιλογή της εξουσίας. Αυτή η βασική επιλογή στην Democracy ανήκει στον Μονάρχη ...Ο Μονάρχης είναι αυτός, ο οποίος ελέγχει απόλυτα τη Democracy ...Αυτός την ελέγχει, γιατί μόνος του ορίζει την έννοια της "νομιμότητας" και μέσα σ' αυτήν πρέπει να μπουν όλοι, όπως μπαίνει κάποιος στο κρεβάτι τού Προκρούστη.

Ο Μονάρχης, δηλαδή, αποφασίζει ποια είναι νόμιμη ιδεολογία, νόμιμο κόμμα και νόμιμος αρχηγός και μετά βάζει όλους αυτούς τους νόμιμους να τρέχουν σαν τα "σκυλιά" για το έπαθλο της εξουσίας. Όποιος δεν είναι "νόμιμος" —και άρα δεν είναι ελεγχόμενος, υποταγμένος, σκυμμένος και "δαρμένος"— απλά δεν υπάρχει ...Δεν έχει καν δικαίωμα συμμετοχής στη διαδικασία. Από εκεί και πέρα ο "νόμιμος", αφού νικήσει στις εκλογές, πηγαίνει στον Μονάρχη να υποβάλει την υποταγή του, προκειμένου ν' αναλάβει την εξουσία ...Την εξουσία τού Μονάρχη ...Την εξουσία που του "δανείζει" ο Μονάρχης και όχι αυτήν που του δίνει ο λαός.

...Αυτή είναι η Democracy που "εφευρέθηκε" στη Βρετανία και "φορέθηκε" για πρώτη φορά στους Βρετανούς. Από τη στιγμή λοιπόν που

υπάρχει πολιτικό σύστημα, το οποίο "υπνωτίζει" τον λαό και παραδίδει την απόλυτη εξουσία στον Μονάρχη, τα πάντα είναι επικίνδυνα. Γιατί; ...Γιατί παντού ελλοχεύει ο κίνδυνος της επικράτησης του φασισμού ...Γιατί μπορούν να γίνουν πολλές παραλλαγές της ίδιας φασιστικής αθλιότητας ...Γιατί η έννοια του Μονάρχη είναι πολύ γενική και μπορεί να "παιχτεί" με πολλούς τρόπους και πολλές παραλλαγές. Μπορεί αυτός ο Μονάρχης να είναι ένας εμφανής βασιλιάς, αλλά μπορεί να είναι και μια αφανής διαπλεκόμενη πολιτικοοικονομική "Χούντα".

Μπορεί, δηλαδή, ο συνταγματικά ανώτατος Άρχων να "αντικατασταθεί" σε κάποιες περιπτώσεις από πλούσιους και ισχυρούς ιδιώτες, οι οποίοι θα ελέγχουν τα πάντα και θα έχουν δημοκρατική "βιτρίνα" που θα τους κάνει πανίσχυρους. Από τη στιγμή, δηλαδή, που εφευρέθηκε μια "ψευδοδημοκρατική" Democracy, η οποία δίνει την απόλυτη εξουσία σε "κέντρα" πέρα και πάνω από τον λαό, τα πράγματα είναι πολύ επικίνδυνα ...Είναι πολύ επικίνδυνα, γιατί δεν ξέρει κανένας ποιοι βρίσκονται "πίσω" από το αδιαφανές "παραβάν" της εξουσίας.

Το ακόμα χειρότερο είναι ότι αυτή η σκοτεινή εξουσία μπορεί να "μεταδοθεί" και εκτός του συστήματος που την παρήγαγε. Μπορεί να γίνει ένας "τυφλοσούρτης", ο οποίος θα παραδίδει το ένα κράτος μετά το άλλο σ' αυτούς που μπορούν να εξουσιάζουν πίσω από αδιαφανή "παραβάν". Μπορεί αυτός ο "αφανής" Μονάρχης με τον ίδιο τρόπο να γίνει κυρίαρχος και πάνω σε άλλους λαούς, οι οποίοι θα "υιοθετήσουν" το σύστημά του ...Με διαφθορά, εκβιασμούς και απειλές να μεταδίδεται η εξουσία του όπου μεταδίδεται και η ιδιωτική Democracy του. Μπορεί δηλαδή ο Βρετανός "εφευρέτης" να γίνεται σταδιακά "Μονάρχης" όλων των υπολοίπων κρατών.

Η "παθογένεια" της Democracy.

Μέσα στα πλαίσια αυτού του ύπουλου και απολύτως "αδιαφανούς" σχεδιασμού υπάρχουν και λειτουργούν όλα όσα άσχημα βλέπουμε τον τελευταίο αιώνα ...Όλα όσα άσχημα βλέπουμε στον αιώνα τής απόλυτης προτεσταντικής κυριαρχίας ...Όλα τα άσχημα, που δίνουν στην Democracy μια συγκεκριμένη "παθογένεια". Πώς αλλιώς ένα τίποτε —όπως ο Ομπάμα— θα παρίστανε τον Πλανητάρχη; Όλα αυτά είναι αποτέλεσμα μελετημένων χειρισμών του αγγλοσαξονικού "μπλοκ". Μέσα στα πλαίσια αυτού του κοινού για όλους τους λαούς σχεδιασμού υπάρχουν όλα αυτά τα κοινά χαρακτηριστικά, τα οποία βλέπουμε να ισχύουν σε όλα σχεδόν τα σύγχρονα κράτη ...Κοινά, τα οποία κάποιοι τους υποχρέωσαν ακόμα και με τη βία να υιοθετήσουν ...Υποχρεωτικά "λάθη", που, αν δεν υιοθετούνταν, οι λαοί θα κινδύνευαν ακόμα και με πόλεμο.

Οι Προτεστάντες μονάρχες και οι υποτιθέμενοι εκλεγμένοι συνεργάτες τους θέλησαν —και όπως φαίνεται πλέον το κατάφεραν— μέσω της Democracy όχι μόνον να επιβιώσουν στη βρετανική κοινωνία, αλλά να "κατακτήσουν" βουβά ολόκληρο τον Κόσμο. Αυτό, το οποίο ισχυριζόμαστε γι' αυτούς —οι οποίοι μόνον τους αποφάσισαν για τον παγκόσμιο "δικομματισμό" που υπάρχει στο σύνολο του Πλανήτη— δεν είναι παράξενο ...Αυτοί είναι που δημιούργησαν και ελέγχουν απόλυτα τα ΣΥΣΤΗΜΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ του συστημικού δικομματισμού παγκοσμίως ...**Αυτοί δημιούργησαν τα "χριστιανοδημοκρατικά" κόμματα και τα έβαλαν απέναντι από τα "σοσιαλοδημοκρατικά", τα οποία είναι επίσης δικά τους.**

Καθόλου δύσκολο δεν ήταν αυτό γι' αυτούς. Δίχασαν τις κοινωνίες και τα "κομμάτια" τους τα παγίδευσαν μέσα στα δικά τους κόμματα. Απλά χώρισαν τις "πελατείες" των κομμάτων με στόχο να μην ξεφεύγει κανένας ...Οι πλούσιοι, ισχυροί αλλά και οι θρησκόληπτοι πολίτες μιας κοινωνίας θα εγκλωβίζονταν στη χριστιανοδημοκρατική "στάση" και οι πολλοί φτωχοί, αντιδραστικοί, αλλά και πονηροί πολίτες θα εγκλωβίζονταν στη σοσιαλοδημοκρατική "στάση". Αυτά τα κόμματα κάθε τέσσερα

συνήθως χρόνια θα έδιναν μια "παράσταση" δημοκρατίας, η οποία θα κατέληγε πάντα στο φιάσκο τής υποταγής τού ηγέτη τους στον Μονάρχη. Τα δύο κόμματα θα εναλλάσσονταν στην εξουσία —έτσι, για να "δουλεύουν" τον κόσμο με τη "δημοκρατία"— και οι ηγέτες τους θα έκαναν μόνιμα αυτά, τα οποία τους υποδείκνυαν τα αφεντικά τους.

Κανένας δεν θα μάθαινε ποτέ πώς, γιατί και από ποιους αυτοί οι —συνήθως διεφθαρμένοι ή ανώμαλοι— ηγέτες τοποθετούνταν στις θέσεις τους. Αυτά θα τα γνώριζαν μόνο αυτοί, οι οποίοι βρίσκονταν πίσω από το "παραβάν" τής πραγματικής

εξουσίας ...Αυτοί, οι οποίοι θα τους εκβίαζαν, για να προδίδουν τους λαούς τους. Όμως, για να πραγματοποιηθούν όλα αυτά, απαιτούν έναν ειδικό σχεδιασμό ...Απαιτούν "εργαλεία". Δεν αρκεί απλά το να θέλεις να "αποκτηνώσεις" τους λαούς, προκειμένου να μπορείς να τους χειρίζεσαι σαν ποίμνια ζώων ...Πρέπει να έχεις τη δυνατότητα και να το κάνεις. Δεν αρκεί να θέλεις να "εγκλωβίσεις" τους λαούς σαν τα "πρόβατα" μέσα στις "στάνες" σου ...Πρέπει να τον "αρρωστήσεις" τον άνθρωπο για να μην αντιδρά φυσιολογικά ...Πρέπει να τον τρομοκρατήσεις με κάτι που τον απειλεί με "θάνατο" ...Πρέπει να τον πείσεις ότι εσύ είσαι ο "γιατρός" που έχει στην κατοχή του το μοναδικό "φάρμακο-αντίδοτο" για να τον σώσεις ...Πρέπει να τον πείσεις ότι κινδυνεύει με θάνατο αν δεν σε υπακούσει τυφλά. Άρα, πρέπει να έχεις τους ανάλογους "ιούς", οι οποίοι προκαλούν την επιθυμητή πολιτική "αρρώστια" ...Πρέπει να έχεις και τα "σκυλιά", που θα τρομοκρατούν τα "πρόβατα" κάθε φορά που απειλούν να εγκαταλείψουν αυτές τις στάνες.

Σε αυτήν την ανάγκη των Προτεσταντών αναζητούμε την τεχνητή "αρρώστια" της Δημοκρατίας. Για να μπορούν να ελέγχουν ανθρώπους με τον απόλυτο τρόπο, έπρεπε να τους "αρρωστήσουν" ...Να "αρρωστήσουν" τις κοινωνίες τους. Αυτοί, δηλαδή, οι οποίοι εμφανίζονταν σαν "σωτήρες" και "ευεργέτες" να ήταν οι ίδιοι που ήταν και οι εγκληματίες τής υπόθεσης. Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για σύνδρομο "Μινχάουζεν δια αντιπροσώπου" ...Αυτοί, οι οποίοι θεωρητικά θέλησαν να επιβάλουν τη Δημοκρατία παγκοσμίως, την "αρρώστησαν" πρώτα, για να μην τους απειλεί. Αυτοί, οι οποίοι επιβάλουν την Democracy ακόμα και με βόμβες, έχουν τον λόγο τους και το κάνουν ...Δεν το κάνουν για να "σώσουν" αυτόν που θα την πάρει, αλλά για τον ακριβώς αντίθετο λόγο. Με αυτόν τον τρόπο "ανοίγουν" την κοινωνία του και την "αρρωσταίνουν" με έναν συγκεκριμένο τρόπο, τον οποίο οι ίδιοι γνωρίζουν να χειρίζονται και να εκμεταλλεύονται.

Μεταφέρουν δηλαδή μια δική τους —και άρα τεχνητή— "μόλυνση", η οποία τους επιτρέπει στη συνέχεια να "επεμβαίνουν", εγκλωβίζοντας" στην αδυναμία τα ανύποπτα θύματά τους. Για την κάλυψη αυτής της ανάγκης "εγκλωβισμού" των πολιτών οι Προτεστάντες συνεργάστηκαν με τους Σιωνιστές Εβραίους ...Συνεργάστηκαν με τους πιο νοσηρούς παράγοντες στην ιστορία των ανθρώπινων κοινωνιών ...Συνεργάστηκαν με την πιο "πυώδη" και "μολυσματική"

μειονότητα που υπήρχε μέσα στην κάθε χριστιανική κοινωνία. Με αυτόν τον τρόπο η προτεσταντική Democracy "συναντήθηκε" με τις ιδεολογικές "επινοήσεις" των τεμπέληδων των γκέτο ...Των γκέτο των πληρωμένων χαφιέδων, των μαχαιροβγαλτών και των πορνών.

Το αποτέλεσμα αυτής της "συνάντησης" ήταν ο κομμουνισμός ...Ο "νόμιμος" κομμουνισμός εντός της εμετικής Democracy ...Ο σιωνιστικός κομμουνισμός εντός της προτεσταντικής Democracy ...Η σιωνιστική "αρρώστια" εντός του προτεσταντικού "νοσοκομείου". Ο κομμουνισμός είναι η θεωρία-"πανούκλα" για όλα τα συστήματα. Με αυτόν "ψέκασαν" το σύνολο των κρατών και στην πραγματικότητα εξαπέλυσαν έναν τρομερό "βιολογικό" πόλεμο, ο οποίος οδηγούσε τα κράτη στην παράλυση που ευνοούσε τους Προτεστάντες "σφαγείς" των λαών. Αυτή η κατά παραγγελία "αρρώστια" ήταν το απόλυτο μυστικό τής προτεσταντικής κυριαρχίας. Αυτή η κατά παραγγελία "αρρώστια" είναι εκείνη που μετατρέπει τη Δημοκρατία στον μεγάλο "ασθενή" τού τελευταίου αιώνα.

Η σιωνιστική "πατέντα" τού κομμουνισμού.

Δεν μπορεί να λειτουργήσει

ο "κυνοβουλευτικός" φασισμός τής Democracy

χωρίς τα κομμουνιστικά κόμματα.

Πολύ πριν φτάσουμε λοιπόν στις σημερινές προτεσταντικές φαρμακοβιομηχανίες, οι οποίες "χαρίζουν" αρρώστιες για να πουλάνε εμβόλια, οι ίδιοι ακριβώς άνθρωποι έκαναν το ίδιο και στο επίπεδο της πολιτικής ..."Χάριζαν" μια προσβεβλημένη από τον κομμουνιστικό "ιό" και άρα "άρρωστη" Democracy, γιατί πουλούσαν σαν "αντίδοτο" το δικό τους ιδιόκτητο αντικομμουνιστικό "εμβόλιο" του "στημένου" δικομματισμού. Οι ίδιοι, που τα "εργαστήριά" τους "εφεύραν" τον κομμουνισμό ήταν αυτοί, που παρίσταναν παγκοσμίως τους "ειδικούς" στην καταπολέμησή του. Η "κορωνίδα" τής πολιτικής "βιοτεχνολογίας" των Προτεσταντών με τους Σιωνιστές ήταν ο κομμουνισμός ...Το μεγάλο τους "κόλπο" ...Το "κόλπο" εκείνο, το οποίο θα τους επέτρεπε να κατακτήσουν ολόκληρο τον κόσμο, χωρίς να πληρώσουν το κόστος της κατάκτησης ...Το "κόλπο" εκείνο, το οποίο θα τους επέτρεπε όχι απλά να γίνουν οι "πρώτοι" μεταξύ ίσων "αδερφών", αλλά να γίνουν Υπεράνθρωποι με εξουσία ζωής και θανάτου πάνω στο σύνολο της ανθρωπότητας.

Περί αυτού πρόκειται ...Αυτό είναι που βλέπουμε σήμερα. Οι άνθρωποι, οι οποίοι δόθηκαν "πουλάνε" με τη βία και τα όπλα "Democracy" στα διάφορα Ιράκ και τις Συρίες, είναι οι ίδιοι άνθρωποι που "κατασκεύασαν" τον κομμουνισμό. Αυτοί, οι οποίοι "πόνταραν" στον "κυνοβουλευτισμό", ήταν οι ίδιοι που δημιούργησαν τους πιο φοβερούς "κύνες" τής Democracy. Με τη βοήθεια των "λυσσασμένων" κομμουνιστών παραδίδουν τις εξουσίες των χωρών στα προδοτικά "τζάκια" των δικών τους χριστιανοδημοκρατικών ή

σοσιαλοδημοκρατικών κομμάτων. Δεν υπάρχει ούτε ένας ηγέτης χριστιανοδημοκρατικού ή σοσιαλοδημοκρατικού κόμματος στην Ευρώπη ή στον υπόλοιπο κόσμο που να μην πέρασε "casting" από τις προτεσταντικές πρεσβείες, προκειμένου να αφεθεί να διεκδικήσει την εξουσία. Κανένας Καραμανλής, Παπανδρέου ή Τσίπρας δεν πήραν την εξουσία, χωρίς πριν να προσκυνήσουν σε όλες τις μεγάλες προτεσταντικές πρεσβείες τής Αθήνας. Τα ανάλογα γίνονται παντού.

Όλα αυτά, όμως, για να γίνουν με επιτυχία και χωρίς αντιδράσεις, θα έπρεπε ο λαός να αισθάνεται φοβισμένος και διωκόμενος από τους απειλητικούς κομμουνιστές. Δεν μπορεί να λειτουργήσει η φασιστική Democracy χωρίς τη βοήθεια του φασιστικού κομμουνισμού. Δεν θα μπορούσε να τους είναι χρήσιμη η Democracy χωρίς την "παθογένεια" που της δίνει ο κομμουνισμός. Δεν θα μπορούσε να τους είναι χρήσιμη η "εξαγωγή" τής Democracy, χωρίς παράλληλα να έχουν βρει τρόπο να "αρρωστήσουν" κατάλληλα την

κοινωνία που θα καλούνταν να την "εισάγει". Ο κομμουνισμός είναι αυτή η απαραίτητη "αρρώστια", για να επιβληθεί σε έναν λαό η "φονική" Democracy ...Το απόλυτο όπλο τους. Με αυτό προκαλούν "εμφύλιο" εντός όλων των θρησκειών, εθνών, κοινωνιών ...ακόμα και οικογενειών.

Στήνοντας παντού "εμφύλιους", μπορούν με το πλεονέκτημα του "πολιτισμένου" και του "δαιτητή" να επεμβαίνουν παντού. Αυτό το πλεονέκτημα τους το δίνει ο προβοκατόρικος φασιστικός κομμουνισμός. Τον "κατασκεύασαν", για να "νικήσουν" όλους ανεξαιρέτως τους αντιπάλους τους ...Να τους νικήσουν όμως με ύπουλο τρόπο και όχι στα "ίσα" ...Να τους νικήσουν όχι σε πεδίο μάχης —για να τους αρπάξουν ως τρόπαια αυτά τα οποία διέθεταν—, αλλά να τους οδηγήσουν στο "κρεβάτι" τής "αρρώστιας" για να τους σκυλέψουν, όταν δεν θα είχαν δυνάμεις ν' αντιδράσουν ...Οι "γιατροί", που, μέσω εκβιασμών, θα απαιτούσαν τις περιουσίες των "ασθενών" τους, προκειμένου να κάνουν το "θαύμα" τους.

Οι Προτεστάντες εκμεταλλεύτηκαν την τεχνογνωσία των "μολυσματικών" Εβραίων των γκέτο και "μόλυναν" τις χριστιανικές κοινωνίες στη βάση τους, που είναι η παιδεία τους. Αυτό είναι το αποτέλεσμα της λειτουργίας του "μολυσματικού" κομμουνισμού. Μπήκε μέσα στις χριστιανικές κοινωνίες — ανεξαρτήτως δόγματος— και τις διαχώρισε στα φυσικά τους ταξικά "συστατικά" ...Τις διέλυσε,

καθιστώντας τες ακατάλληλες ακόμα και για μια στοιχειώδη κοινωνική "συνεννόηση. Οι κοινωνίες έπαψαν να έχουν κοινούς θρησκευτικούς ή εθνικούς "άξονες", οι οποίοι συνέδεαν μεταξύ τους ΟΛΑ τα μέλη τους. Έπαψαν να έχουν "αντιστάσεις" στην προτεσταντική διεισδυτικότητα και απειλή. Διασπάστηκαν οι κοινωνίες με ιδεολογικά κριτήρια, τα οποία προέρχονταν από τις οικονομικές διαφοροποιήσεις μεταξύ των μελών τους και με αυτόν τον τρόπο άνοιξαν οι "πόρτες" στα αγγλοσαξονικά συμφέροντα.

Το αποτέλεσμα ήταν το απολύτως επιθυμητό γι' αυτούς που είχαν κάνει "επιστήμη" το "διαίρει και βασίλευε". Η κάθε κοινωνική τάξη απέκτησε το δικό της "λειτουργικό" δόγμα και λειτουργούσε ανεξάρτητα από τις άλλες. Είχε πλέον τους δικούς της εχθρούς και σύμμαχους και βέβαια εξωτερικούς "προστάτες". Οι Προτεστάντες είχαν "μπει" πλέον μέσα στις ξένες κοινωνίες ως ρυθμιστές των εσωτερικών τάσεων και συγκρούσεων ...Ρυθμιστές και υποστηρικτές ΟΛΩΝ των τάσεων. Οι ίδιοι δηλαδή χρηματοδοτούσαν τους "δημοκράτες" ηγέτες του "τόξου" των δικών τους κομμάτων και οι ίδιοι χρηματοδοτούσαν και τους κομμουνιστές φασίστες που εμφανίζονταν σαν απειλή. Αυτό ήταν και το αρχικό ζητούμενο γι' αυτούς. Είχαν ανακαλύψει ένα "δηλητήριο", το οποίο διασπά τις κοινωνίες με οικονομικά κριτήρια και πουλούσαν το "αντίδοτο" της Democracy ...Της Democracy, η οποία υποτίθεται μπορούσε να αντιμετωπίσει "μέσα" της τον κομμουνισμό και άρα να δώσει "ανοσία" στην κοινωνία.

Αυτό ήταν το κόλπο και λειτουργούσε αμφίδρομα. Για να λειτουργήσει ο κομματισμός της Democracy, που ακυρώνει τη Δημοκρατία, πρέπει να υπάρχει στην κοινωνία ο κομμουνισμός. Για να συνεχίσει να υπάρχει ο κομμουνισμός,

θα πρέπει να υπάρχει η Democracy που τον "ταΐζει" μυστικά ...Ο κομμουνισμός, ο οποίος λειτουργεί διασπαστικά μέσα στην κοινωνία δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς χρηματοδότηση ...Με τεχνητά μέσα διατηρείται στην ζωή ο "ιός", ο οποίος διαχωρίζει τους λίγους πλούσιους από τους πολλούς φτωχούς και τους οδηγεί σε εσωτερική σύγκρουση. Το αποτέλεσμα είναι το γνωστό. Όπως, όταν "κόβεται" το "γάλα", "κόβεται" σε ένα μίγμα μεγάλης ποσότητας "φτωχού" τυρόγαλου και σε μια μικρή ποσότητα πλούσιων "υποπροϊόντων" γάλακτος, έτσι έγινε και με τις κοινωνίες. Μέσω του ίδιου του κομμουνισμού διατηρούνται πάντα εντός της κοινωνίας οι ίδιοι "μολυσματικοί" κομματικοί κομμουνιστές, οι οποίοι διατηρούν μονίμως διχασμένη την κοινωνία ...Η τέλεια λύση για τους "Μέγκελε" της πολιτικής επιστήμης. Οι Προτεστάντες ήταν ευτυχείς.

Είχαν πλέον έτοιμη την "πελατεία" για την Democracy σε όλα τα κράτη και όχι μόνον στα δικά τους. Είχαν έτοιμη την ιδεολογία εκείνη, η οποία "διαπερνούσε" όλα τα διαχωριστικά μεταξύ των διαφορετικών θρησκευτικών δογμάτων. Είχαν έτοιμη την ιδεολογία εκείνη, η οποία θα "προφύρτιζε" την κάθε κοινωνία και θα την έκανε έτοιμη να υποταχθεί στις δικές τους εξουσίες. Γιατί; ...Γιατί, ακόμα και σε συνθήκες κοινωνικής ειρήνης, τα ταξικά "στοιχεία" της κοινωνίας διαχωρίζονται μεταξύ τους και το καθένα εγκλωβίζεται στις νόμιμες "στάνες" της Democracy ...Γιατί, ακόμα και σε συνθήκες κοινωνικής ειρήνης, οι μισοί θα πάνε με πάθος στη χριστιανοδημοκρατική "στάνη" και οι άλλοι μισοί θα πάνε με ένα αντίστοιχο πάθος στη σοσιαλοδημοκρατική "στάνη" ...Εκεί όπου τους περιμένουν οι διορισμένοι από τους Προτεστάντες χαφιέδες και προδότες, που παριστάνουν τους ηγέτες και των δύο "ιδιόκτητων" πολιτικών "πόλων" ...Εκεί όπου τους περιμένουν οι επιλογές των κατά τόπους προτεσταντικών πρεσβειών ...Οι "πρόθυμοι" Καραμανλήδες, Παπανδρέου και Τσίπρες.

Η κοινή θρησκευτική ή εθνική πίστη με τον τρόπο αυτόν έπαψε να έχει ισχύ και να ενώνει τον λαό ως άκοπο "γάλα" και αυτό το οποίο πλέον κυριαρχούσε ήταν και είναι η νέα πίστη της ιδεολογικής διαφοράς ...Αυτή που διχάζει, "κόβει" και σκορπίζει. Με τον τρόπο αυτόν γίνεται απαγορευτική η εκ νέου ανάμιξη των κοινωνικών στοιχείων. Το κομμουνιστικό "δηλητήριο" διχάζει μόνιμα. Πλούσιους και φτωχούς τους διατηρεί μόνιμως σε ξεχωριστά "στρατόπεδα". Διατηρεί, καλλιεργεί και προωθεί ένα μόνιμο κλίμα καχυποψίας και ταξικού μίσους. Επωφελείται από τα κόμπλεξ και τα μίση των ανθρώπων και ενθαρρύνει τη μεταξύ τους σύγκρουση. Λειτουργεί αντίθετα —και άρα διασπαστικά— από τη θρησκευτική γνώση, η οποία προσπαθεί να εντάξει τους πάντες μέσα σε μια κοινή πορεία ...Αυτό, δηλαδή, το οποίο κάνουν οργανωμένα —και πολλές φορές με καταναγκασμό— οι θρησκείες και τα δόγματα των θρησκειών, που βάζουν τις κοινωνίες σε μια "πορεία" προς τον υπέρτατο στόχο ...υποτίθεται.

Ξαφνικά, δηλαδή, ο εχθρός δεν βρίσκεται απ' "έξω", αλλά από "μέσα". Δεν είναι η αντίπαλη θρησκεία ή το ανταγωνιστικό δόγμα που πρέπει να νικηθεί, κρατώντας την κοινωνία "θωρακισμένη" και βέβαια ενωμένη ...Ο εχθρός είναι εντός των πυλών. Ο εχθρός είναι η αντίπαλη κοινωνική τάξη και άρα εκείνη είναι που πρέπει να νικηθεί. Εχθροί γίνονται οι δικοί μας άνθρωποι ...Ο συγγενής, ο συνάδερφος, ο γείτονας ...Μια μυστική "πέμπτη φάλαγγα" απειλεί ολόκληρη την κοινωνία και κανένας δεν γνωρίζει ούτε το μέγεθός της ούτε τα σχέδιά της. Ξαφνικά, δηλαδή, για κάποιους φτωχούς καθολικούς Ιταλούς δεν ήταν εχθροί τους οι

Προτεστάντες τού βορρά ...Εχθροί τους ήταν οι πλούσιοι Ιταλοί ομόδοξοί τους ...Φίλοι τους ήταν οι Προτεστάντες του βορρά, οι οποίοι τους άνοιγαν τα "μάτια" ...Ο φτωχός ορθόδοξος Έλληνας δεν έβλεπε τον Εβραίο Μπεναρόγια ως εχθρό τής πίστης του, αλλά σαν έναν φίλο, ο οποίος του άνοιγε τα "μάτια", ιδρύοντας το ΚΚΕ.

Αυτοί δεν βρέθηκαν τυχαία την ίδια στιγμή σε όλα τα κράτη. Δεν έγινε κάποια παγκόσμια συνομωσία του προλεταριάτου, την οποία δεν μπόρεσε το χριστιανικό σύστημα να αποτρέψει. Όλα αυτά έγιναν με τη βοήθεια, τη χρηματοδότηση και την προστασία των Προτεστάντων. Οι Προτεστάντες "φύτεψαν" σε όλα τα χριστιανικά κράτη τα κομμουνιστικά κόμματα (Στα ισλαμικά κράτη έκαναν το αντίστοιχο με τις οργανώσεις των φανατικών ισλαμιστών). Οι Προτεστάντες ακόμα και με τη βία ανάγκασαν τα κράτη να αποδεχθούν τη λειτουργία αυτών των κομμάτων. Αυτοί χρηματοδότησαν τις "διεθνείς" και οι ίδιοι αποφάσισαν για το διεθνές κύκλωμα κομμουνιστών κατασκόπων και προδοτών των λαών τους. Ακόμα και οι "διωγμοί" των κομμουνιστών έγιναν με προγραμματισμό, προτεσταντική καθοδήγηση και σύμφωνα με τη λογική τού Χερτσλ, ο οποίος ήταν ο "πατέρας" τού Σιωνισμού ...Έγιναν με κύριο στόχο να δημιουργήσουν "μάρτυρες" της εργατικής τάξης μέσα από συγκεκριμένες διαδικασίες, οι οποίες αφορούσαν προεπιλεγμένα πρόσωπα.

Με την αυτοθυματοποίησή τους οι κομμουνιστές ηγέτες έγιναν απόλυτα χρήσιμοι στα αφεντικά τους και ταυτόχρονα έθεσαν τις βάσεις της λειτουργίας των κομμάτων τους. Από τότε που ιδρύθηκαν τα κομμουνιστικά κόμματα μέχρι σήμερα υπηρετούν με την ίδια πάντα απόλυτη πιστότητα τα αφεντικά τους. Οι μεγαλύτεροι χαφιέδες και προδότες στην ιστορία των εθνών είναι κομμουνιστές. Ας θυμηθεί κάποιος το πώς πανηγύριζαν οι ΚΚΕδες το κάψιμο των φακέλων τής Χούντας και θα το καταλάβει. Γιατί πανηγύριζαν, εφόσον ήταν θύματα και με την αποκάλυψη των φακέλων θα δικαιώνονταν; Άρα; ...Άρα πανηγύριζαν, γιατί, αν οι φάκελοι έφταναν στα χέρια των πολιτών, θα αποκαλύπτονταν οι συντάκτες τους, οι οποίοι ήταν όλοι τους ΚΚΕδες ...Οι χαφιέδες κάθε γειτονιάς, κάθε εργοστασίου, κάθε σχολείου και κάθε υπηρεσίας ...Γι' αυτόν τον λόγο πανηγύριζαν.

Ποιος είναι ο ρόλος των κομμουνιστικών κομμάτων;

Τα κατά τόπους κομμουνιστικά κόμματα λειτουργούν ως "πυλώνες" τής Democracy και παθογόνοι "παράγοντες" της Δημοκρατίας. Ο κομματισμός τού φασιστικού κομμουνισμού μεταφέρει την παθογένειά του κομματισμού σε ολόκληρη την κοινωνία. Η ύπαρξη και μόνον των κομμουνιστικών κομμάτων στον πολιτικό "στίβο" δρομολογεί εξελίξεις. Η απειλητική για τη Δημοκρατία ύπαρξη του τοπικού κομμουνιστικού κόμματος δίνει το "άλλοθι" σε όλα τα αστικά κόμματα να το "αντιγράψουν" και άρα να καταλύσουν την ίδια τη Δημοκρατία, υποτίθεται για να το αντιμετωπίσουν. Η "στράτευση" των βαρβάρων "επιστρατεύει" ολόκληρη την κοινωνία για την αντιμετώπισή τους. Η κομματική οργάνωση των βαρβάρων δίνει το "άλλοθι" στα κόμματα των υπολοίπων να τη μιμηθούν και εκεί τελειώνει τη Δημοκρατία.

Μετά απ' αυτήν την αντίδραση τίποτε δεν λειτουργεί με τον επιθυμητό για τη Δημοκρατία τρόπο. Όταν αυτός, ο οποίος υπερασπίζεται τη Δημοκρατία, είναι εξίσου κάφρος με αυτόν που την απειλεί, δεν υπάρχει Δημοκρατία. Όταν οι δημοκράτες λειτουργούν όμοια με τους φασίστες —υποτίθεται αναγκαστικά, για να τους αντιμετωπίσουν—, τότε δεν υπάρχει Δημοκρατία. Τα κόμματα μπαίνουν σαν οργανωμένες —κομμουνιστικού τύπου— συμμορίες στη Βουλή και η Δημοκρατία παύει να λειτουργεί. Ελεγκτές και ελεγχόμενοι συνθέτουν συμμορίες, που στη "βάρδια" τους κάνουν τα αίσχη και βέβαια υπηρετούν μόνον τα αφεντικά τους. Δεν λέμε κάτι μυστήριο ή δυσνόητο. Απλά πράγματα είναι αυτά. Όταν ελεγχόμενοι Υπουργοί και ελέγχοντες Βουλευτές ανήκουν στην ίδια "συμμορία", ευνόητο είναι ότι την εξουσία δεν την ασκεί ο λαός, αλλά οι "χορηγοί" αυτών. Όταν οι ίδιοι είναι εκείνοι που αποφασίζουν για τις ηγεσίες τής Δικαστικής Εξουσίας, ποια Δημοκρατία μπορεί να επιβιώσει;

Όταν η νίκη στις εκλογές δίνει σε έναν άνθρωπο τη δυνατότητα να ελέγχει ταυτόχρονα την κυβέρνηση, την πλειοψηφία τής Βουλής και άρα και να διορίζει την ηγεσία τής Δικαιοσύνης, δεν υπάρχει Δημοκρατία ...Δεν υπάρχει Δημοκρατία όταν ΕΝΑΣ μόνον άνθρωπος μπορεί να ελέγχει ταυτόχρονα όλες τις κατά τον Συνταγματικό Νόμο **ανεξάρτητες** εξουσίες ...Δεν υπάρχει Δημοκρατία όταν ο ίδιος άνθρωπος αποφασίζει ως Πρωθυπουργός για τη στελέχωση της Κυβέρνησης, αποφασίζει ως αρχηγός Βουλευτής για την ψήφο τής πλειοψηφικής ομάδας στη Βουλή και ταυτόχρονα διορίζει "παναθηναϊκάκηδες" στη Δικαιοσύνη ...Δεν υπάρχει μέλλον Δημοκρατίας όταν οι δύο-τρεις μεγάλοι κομματάρχες μοιράζονται για ΠΑΝΤΑ αυτήν την κατάσταση ...Δεν υπάρχει μέλλον Δημοκρατίας, όταν κάποιοι ελάχιστοι άνθρωποι βολεύονται από αυτήν την κατάσταση και περιμένουν όλοι με τη σειρά τους να παίξουν τον ρόλο τού Υπερανθρώπου.

Φτάσαμε στο σημείο να ελέγχουν μόνοι τους και τις ποινικές υποθέσεις που τους αφορούν. **Αυτή είναι η επιτυχία των αφεντικών τής Democracy και το μυστικό τής επιτυχίας τους είναι ο κομμουνισμός.** Έβαλαν τους κομμουνιστές στις διαδικασίες τής Δημοκρατίας, για να καταλύσουν την ίδια τη Δημοκρατία. Έβαλαν τους κομμουνιστές στις διαδικασίες τής Δημοκρατίας, για να εκβιάζουν όσους επωφελούνται από την παράνομη παρουσία τους. Είναι σαν να φοβάσαι τους "απατεώνες" όταν κάνεις κλήρωση και να μη σχεδιάζεις μια τέλεια "κληρωτίδα" για να τους αποφύγεις ως απειλή, αλλά να "στήνεις" την κλήρωση, για να δίνεις την εξουσία στους "δικούς" σου ανθρώπους **...Για να αποφύγεις δηλαδή τους απατεώνες, γίνεσαι ο νόμιμος ΑΡΧΙΑΠΑΤΕΩΝΑΣ ...**Για να αποφύγεις δήθεν την απειλή τού φασισμού, έγινες ο ίδιος φασίστας ...Περί αυτού πρόκειται.

Οι φασίστες, οι οποίοι δεν ήθελαν να χάσουν την εξουσία τους, δημιούργησαν "ψευδοφασίστες" ελεγχόμενους, ώστε να μπορούν να έχουν το "άλλοθι" να φέρονται φασιστικά. Όταν αυτοί οι φασίστες μπορούν και κάνουν εγκλήματα, χωρίς να φοβούνται την τιμωρία, ευνόητο δεν είναι πως θα προσκυνάνε τα αφεντικά που τους δίνουν αυτήν τη δυνατότητα —και αυτά είναι οι Προτεστάντες—; Όταν αυτοί οι φασίστες μπορούν μέσα σε μια πρωθυπουργική θητεία να γίνουν πραγματικοί οικονομικοί μεγιστάνες πλούτου, γιατί να μην υπακούν τυφλά στις εντολές αυτών των αφεντικών; Όταν τέλος αυτοί οι φασίστες γνωρίζουν πως όλα αυτά τα οφείλουν στην ύπαρξη του ΚΚΕ, είναι δυνατόν ποτέ να το απειλήσουν; Είναι

δυνατόν οι "νοσοκόμοι" των Προτεσταντών "γιατρών" να απειλήσουν τον "ιό" που "μολύνει" τον λαό και τους κάνει αυτούς πλούσιους και ισχυρούς;

Γι' αυτόν τον λόγο κανένας απ' αυτούς δεν έθεσε ούτε μία φορά υπό αμφισβήτηση το "δικαίωμα" του ΚΚΕ να βρίσκεται στη Βουλή. Κανένας απ' αυτούς δεν στέρησε στο ΚΚΕ τη χρηματοδότηση. Γνωρίζουν όλοι ότι χωρίς χρηματοδότηση δεν θα υπήρχε ΟΥΤΕ ΕΝΑ κομμουνιστικό κόμμα σε λειτουργία. Χωρίς χρηματοδότηση δεν θα έβρισκαν ούτε έναν ροπαλοφόρο "διαδηλωτή" —που σήμερα είναι επαγγελματίας διαδηλωσάκις— να υποτάσσεται απόλυτα σε ένα ανθρωποειδές όπως η Παπαρήγα. Μόνον με χρήμα γίνονται όλα αυτά. Γιατί δεν τολμάει κανένας να ελέγξει τα οικονομικά στοιχεία του ΚΚΕ; Γιατί ούτε καν στα χρόνια των Μνημονίων δεν τόλμησε κάποιος ξένος παράγοντας να υποδείξει έναν τέτοιον έλεγχο; ...Κράτος εν κράτει είναι το "σπίτι του λαού" στον Περισσό ...Μόνον οι Προτεστάντες Αμερικανοβρετανοί ξέρουν τι συμβαίνει εκεί μέσα ...Μόνο αυτοί ξέρουν τι γίνεται στη "γιάφκα" των χαφιέδων, οι οποίοι τους "επισκέπτονται" στην Πρεσβεία κάθε 17^η Νοέμβρη ...Στη μεγάλη γιορτή των Χαφιέδων και της Democracy στην Ελλάδα.

Η Δημοκρατία των Ελλήνων...

...Το θαύμα τής ανθρωπίνης ευφυΐας.

Οι αρχαίοι πρόγονοί μας γνώριζαν τους κινδύνους, οι οποίοι απειλούσαν τη Δημοκρατία και προσπάθησαν να τους απαλείψουν ...Να τους απαλείψουν με τον έξυπνο ελληνικό τρόπο και όχι με τον βλακώδη τρόπο των φασιστών. Δεν γίνονταν βάρβαροι και οι ίδιοι, ώστε να προστατεύσουν τη Δημοκρατία από τους βαρβάρους, οι οποίοι μπορεί να βρίσκονταν μέσα σ' αυτήν. Δεν έπαιρναν προληπτικά "μέτρα" βαρβαρικού τύπου, για να ξεχωρίσουν τους πολίτες μεταξύ τους και στη συνέχεια να περιορίσουν ή να περικόψουν τα δικαιώματα κάποιων απ' αυτούς. Είχαν την ευφυΐα να δημιουργήσουν έναν σχεδιασμό, ο οποίος από μόνος του εξουδετέρωνε τη βαρβαρική απειλή. Είχαν την ευφυΐα να παίξουν με τη διάταξη των όποιων συλλογικών ή ιδιωτικών συμφερόντων αναπτύσσονταν μέσα στην κοινωνία. Δεν είχαν λόγους, δηλαδή, να μετράνε τις ψήφους των "βαρβάρων", για να γνωρίζουν αν αντιπροσώπευαν κίνδυνο, τον οποίον θα καλούνταν να αντιμετωπίσουν. Ήξεραν να

σχεδιάζουν συστήματα, ώστε η ψήφος του πολίτη να μην αρκεί σε κανέναν για να ανατρέψει τη Δημοκρατία και να εκβαρβαρίσει την κοινωνία.

Γι' αυτόν τον λόγο διέσπασαν εξ' αρχής την εξουσία, ώστε να μην επιτρέπουν την ανεξέλεγκτη χρήση της από πρόσωπα, τα οποία θα υπήρχε περίπτωση να "εκτροχιαστούν" και ως εκ τούτου να απειλήσουν τη Δημοκρατία. Διέσπασαν την εξουσία στις βασικές "συνιστώσες" της και από εκεί και πέρα φρόντιζαν αυτές οι ανεξάρτητες και διακριτές "συνιστώσες" να παραμένουν μόνιμα τέτοιες. Αυτοί πρώτοι σε ολόκληρο τον κόσμο διαχώρισαν τις εξουσίες σε Εκτελεστική, Νομοθετική και Δικαστική. Αυτό το έκαναν, γιατί γνώριζαν ότι ο μέγας κίνδυνος θα προερχόταν από τη "διαπλοκή" μεταξύ αυτών των εξουσιών ...Μια "διαπλοκή", η οποία, αν δεν ελεγχόταν εξ' αρχής, ήταν θέμα χρόνου να φτάσει στη Δικαστική εξουσία και άρα να αλλοιώσει μέχρι ολικής καταστροφής τη Δημοκρατία.

Γνώριζαν δηλαδή τι είχε ανάγκη η βαρβαρότητα για να επιβιώσει —και άρα τι θα επεδίωκε— και αυτό σημαίνει ότι έπρεπε να λάβουν τα προληπτικά τους μέτρα. Δεν μπορεί η βαρβαρότητα να επιβιώσει χωρίς την απόλυτη και αυθαίρετη χρήση τής εξουσίας. Δεν μπορεί η βαρβαρότητα να επιβιώσει χωρίς τη διαφθορά, την οποία χαρίζει απλόχερα η κατάχρηση εξουσίας. Άρα ήταν δεδομένο για τους Αρχαίους Έλληνες ότι έπρεπε να διατηρηθούν ανεξάρτητες οι κυρίαρχες εξουσίες. Ο κίνδυνος ήταν μόνιμος και άρα και η λύση έπρεπε να ήταν τέτοια. Όταν αυτοί οι οποίοι εξουσιάζουν έχουν κέρδος να "διαπλεχθούν" μ' αυτούς που βρίσκονται εκεί για να τους ελέγχουν, είναι θέμα χρόνου να συνεργαστούν μεταξύ τους και στο τέλος να καταφέρουν να ελέγξουν και τους δικαστές, οι οποίοι θα τους επιτρέψουν να συνεχίσουν το έγκλημά τους.

Για ν' αποφύγουν αυτήν την εφιαλτική για τον λαό και τη Δημοκρατία κατάληξη, οι Αρχαίοι Έλληνες νομοθέτες δημιούργησαν μια δυναμική κατάσταση, η οποία δεν επέτρεπε στα ιδιωτικά συμφέροντα των εμπλεκομένων με τα κοινά να απειλούν τα συλλογικά συμφέροντα του λαού. Δημιούργησαν μια δυναμική κατάσταση, η οποία δεν επέτρεπε στις εξουσίες να διαπλέκονται. Αυτή η δυναμική εξασφαλιζόταν όχι μόνον από τον απλό διαχωρισμό των εξουσιών, αλλά και από τη διαφορετικότητα στη μεθοδολογία στελέχωσής τους.

Το μυστικό τής λειτουργίας της αρχαίας ελληνικής Δημοκρατίας βρίσκεται σε ένα πολύ λεπτό σημείο ...Τόσο λεπτό, που φαντάζει ασήμαντο και ως εκ τούτου περνάει στα "φιλά" γράμματα. Τα δύο κύρια όργανα εξουσίας της —η Εκτελεστική και η Νομοθετική Εξουσία—

στελεχωνόταν με διαφορετικό τρόπο. Οι στρατηγοί, που έφεραν την Εκτελεστική Εξουσία, την οποία σήμερα φέρει ένας πρωθυπουργός, για παράδειγμα, **ΕΚΛΕΓΟΤΑΝ**, ενώ οι βουλευτές, οι οποίοι έλεγχαν αυτήν την εξουσία, **ΚΛΗΡΩΝΟΤΑΝ**. **Εκλέγονταν οι ΑΝΤΙπρόσωποι και κληρώνονταν οι ΕΚπρόσωποι του λαού**. **Οι διαφορές μεταξύ αυτών των ιδιοτήτων είναι ΑΣΥΛΛΥΠΤΑ ΜΕΓΑΛΕΣ και αυτές οι διαφορές θα ήταν αφύσικο να μην επηρεάζουν και τον τρόπο επιλογής τους** ...Δεν έχουν καμία σχέση μεταξύ τους σ' ό,τι αφορά τη διαδικασία επιλογής και βεβαίως τη λίστα των προσόντων που απαιτεί η κάθε ιδιότητα για ν' αποδώσει "καρούς", όπως προβλέπεται για την ομαλή λειτουργία της Δημοκρατίας.

Το πόσο σημαντική είναι αυτή η λεπτομέρεια μπορεί να γίνει κατανοητή με ένα απλό παράδειγμα. Έστω ότι υπάρχει μια οικογένεια μορφωμένων ανθρώπων, η οποία αντιμετωπίζει ένα πρόβλημα και για τη λύση του είναι αναγκασμένη ν' απευθυνθεί σε έναν εξειδικευμένο επιστήμονα. ...Στον καλύτερο και ικανότερο επιστήμονα που θα μπορέσει να βρει. Αυτή η ποιότητα του "κατάλληλου" είναι το ζητούμενο από μια υπεύθυνη προσπάθεια "έρευνας" και επιλογής προσώπου ...**Στόχος τους είναι να βρουν τον "μοναδικό", τον "ειδικό", τον "ταλαντούχο", το "φαινόμενο"** ...Να βρουν δηλαδή τον "διαφορετικό" από τους ίδιους και να του αναθέσουν τις υποθέσεις τους, για να τις χειριστεί με τον δικό του "μοναδικό" τρόπο. Ο "διαφορετικός" είναι αυτός ο οποίος θα επιστρατευτεί, για ν' αντιπροσωπεύσει τα συμφέροντα της οικογένειας εκεί όπου αυτά απειλούνται ...Ο άνθρωπος ο οποίος θα ενεργήσει "αντ' αυτού" και άρα ως αντιπρόσωπος του εντολοδότη του ...Ο επιστήμονας, ο οποίος θα μιλήσει εξ' ονόματος της οικογένειας και που θα εξυπηρετήσει τα συμφέροντά της ...Ο επιστήμονας, ο οποίος θα πάρει μεγάλη εξουσία πάνω στα συμφέροντα της οικογένειας ...Πάνω στα συμφέροντα "διαφορετικών" απ' αυτόν ανθρώπων.

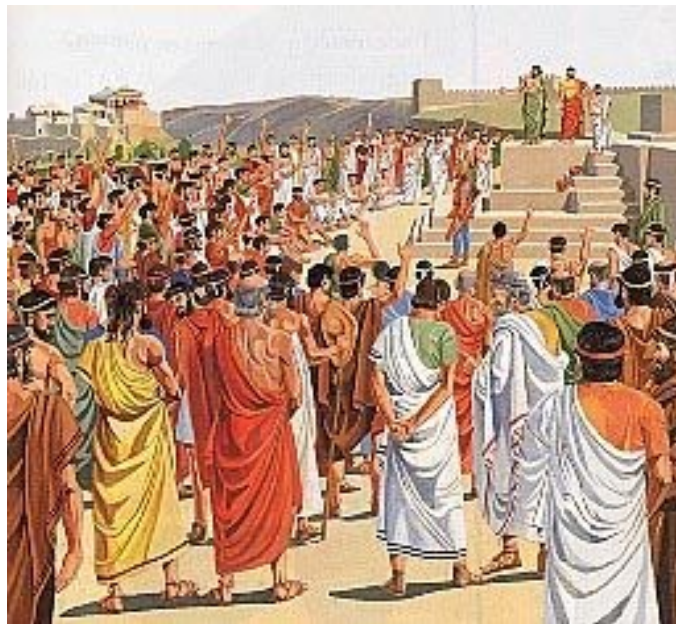
Όταν όμως υπάρχει ένας "διαφορετικός" —και άρα σε κάποιο επίπεδο αναφοράς, ξένος—, ο οποίος **αντιπροσωπεύει** συμφέροντα, ευνόητο είναι ότι πρέπει να ελέγχεται απ' αυτούς που αντιπροσωπεύει και είναι οι όμοιοι μεταξύ τους. Δεν μπορείς να στηρίζεσαι στην καλή πίστη ενός "ξένου" ανθρώπου, ο οποίος εκτός από τα δικά σου συμφέροντα έχει και δικά του συμφέροντα να εξυπηρετήσει. Θεωρητικά τα συμφέροντά του ταυτίζονται μ' αυτά της οικογένειας, αλλά αυτό δεν είναι απόλυτο. Τα συμφέροντά τους "συμπλέουν", αλλά δεν είναι ταυτόσημα. Ταυτίζονται για όσο διάστημα το θέλει ο επιστήμονας και η οικογένεια μπορεί να τον ελέγχει. Τι θα γίνει όμως αν ο επιστήμονας δεν ελέγχεται και κάποιοι εχθροί της οικογένειας έχουν αποφασίσει να είναι πιο "γενναιόδωροι" απέναντί του; Πιο "γενναιόδωροι" από τους εντολοδότες του; Σε μια τέτοια περίπτωση ο επιστήμονας μπορεί να "πουλήσει" την οικογένεια και να εξυπηρετήσει τα δικά του συμφέροντα. Μπορεί να λειτουργεί συστηματικά εις βάρος της οικογένειας και να γίνεται πλούσιος από την "ευεργεσία" αυτών που τη ληλατούν.

Ο έλεγχος είναι λοιπόν υποχρεωτικός, γιατί πάντα υπάρχει το ενδεχόμενο να "εκτροχιαστεί" ο "αντ' αυτών" επιστήμονας και να εξυπηρετήσει τα δικά του συμφέροντα εις βάρος των κοινών συμφερόντων της οικογένειας ...Τα κοινά συμφέροντα όλων των μελών της οικογένειας ...Τα κοινά συμφέροντα αυτής της οικογένειας, τα οποία εξυπηρετήθηκαν σε

πρώτη φάση από την επιλογή —μέσω δημοκρατικών διαδικασιών— τού καλύτερου διαθέσιμου επιστήμονα. Αναζήτησαν τον καλύτερο επιστήμονα και από τις προσφορές που δέχθηκαν επέλεξαν αυτόν, που η πλειοψηφία έκρινε ως τον πιο ικανό. Είχε νόημα η εκλογική διαδικασία, γιατί έπρεπε η πλειοψηφία των μελών τής οικογένειας ν' αποφασίσει για το ποιος κατά τη γνώμη τους θα **αντιπροσωπεύει** καλύτερα τα συμφέροντά της.

Αν, όμως, μέσω αυτής της εκλογικής διαδικασίας εξυπηρετούνται τα κοινά συμφέροντα της οικογένειας, προκύπτει στη συνέχεια ένα άλλο πρόβλημα. Πώς θα εξυπηρετηθούν τα ίδια αυτά συμφέροντα, όταν θα πρέπει η οικογένεια να ελέγχει αυτόν τον επιστήμονα; Ποιος θα ελέγχει τον επιστήμονα από την πλευρά τής οικογένειας; Ποιος θα πηγαίνει μαζί του στις "παραστάσεις", προκειμένου να βλέπει τι κάνει και άρα να τον ελέγχει; Ποιος θα "παρίσταται" εκ μέρους την οικογένειας εκεί όπου υπάρχει δράση τής εξουσίας; Ποιος δηλαδή θα την εκπροσωπεί ως εντολοδόχος παριστάμενος και ως μάρτυρας. Πώς αναζητάς αυτόν τον **ΕΚπρόσωπο**; Με τα ίδια κριτήρια που αναζητήσες και τον επιστήμονα; Με κριτήρια επιστημονικής γνώσης και ικανότητας; Τι νόημα μπορούν να έχουν αυτά τα κριτήρια όταν σε αυτήν την περίπτωση το πρόβλημά σου είναι ο έλεγχος αυτού που ενεργεί;

Ο έλεγχος δεν απαιτεί ιδιαίτερη ικανότητα. Ο έλεγχος απαιτεί τιμιότητα και προσήλωση στα κοινά συμφέροντα. Το πρόβλημα εδώ είναι διαφορετικού τύπου. Το πρόβλημα, το οποίο μπορεί να προκύψει εδώ είναι πως, αν στέλνεις συνέχεια τον ίδιο άνθρωπο να τον ελέγχει, μπορεί να την "πατήσεις". Γιατί; ...Γιατί τα συμφέροντα είναι πολύ μεγάλα και μπορούν να βάλουν σε πειρασμό ακόμα και έναν "αδελφό". Ο "αδελφός" μπορεί να γίνει φίλος με τον επιστήμονα και ν' αποκτήσει

ειδικά συμφέροντα, όμοια με τα δικά του. Μπορεί να μην τον ελέγχει όπως συμφέρει την οικογένεια, αλλά να τον "ελέγχει" όπως συμφέρει τον ίδιο. Μπορεί ο επιστήμονας να "κλέβει" τη μεγάλη οικογένεια και να μοιράζεται τη λεία του με τον νέο φίλο του. Μπορεί να γίνουν μια μικρή συμμορία και να κατακλέβουν την οικογένεια.

Αυτό, δηλαδή, το οποίο προσπαθείς ν' αποφύγεις, είναι η μονιμότητα ή ακόμα και η απλή μακροήμερευση κάποιου προσώπου στην ιδιότητα του "ελεγκτή". Ενώ δηλαδή ο "ειδικός" ή ο "ταλαντούχος" με τα ειδικά προσόντα δεν σε ενοχλεί ακόμα κι αν παραμένει στη θέση του για όλη του τη ζωή ο "αδελφός" με τα κοινά προσόντα σε απειλεί ακόμα κι αν καθίσει στη θέση του για ένα παραπάνω δευτερόλεπτο από το απαραίτητο διάστημα. Λογικό είναι αυτό. Κανέναν δεν πειράζει να έχει μόνιμα τον καλύτερο **ΑΝΤΙπρόσωπο** των συμφερόντων του σε

δράση ...Όλους όμως τους απειλεί οι ελεγκτές του να είναι εξίσου μόνιμοι. Ως εκ τούτου επιδιώκεις να μην δίνεις χρόνο για ν' αναπτυχθούν κοινά συμφέροντα μεταξύ ελεγχόμενου και ελεγκτή ...Δεν δίνεις χρόνο ν' αναπτυχθούν ειδικές φιλικές σχέσεις μεταξύ των ξένων και των αδελφών και οι οποίες μπορούν να απειλήσουν τα κοινά οικογενειακά συμφέροντα.

...Δεν δίνεις χρόνο συγχρωτισμού μεταξύ διαφορετικών ανθρώπων, οι οποίοι έχουν διαφορετικά καθήκοντα και συμφέροντα ...Δεν δίνεις χρόνο ικανό, που να τους επιτρέπει να συνθέσουν συμμορία. Έχοντας αυτόν τον στόχο, καθορίζεις τις διαδικασίες επιλογής αυτών των "ελεγκτών" **εκπροσώπων** τής οικογένειας ...**ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ αντιπρόσωποι** της οικογένειας, όπως είναι οι "εκτελεστικοί" δικηγόροι, για παράδειγμα, γιατί δεν ενεργούν εξ' ονόματός της ...**ΕΙΝΑΙ εκπρόσωποι** της οικογένειας, οι οποίοι απλά παρίστανται, για να "βλέπουν" και "κρίνουν" και άρα ελέγχουν αυτούς που ενεργούν. Αυτοί λοιπόν οι **εκπρόσωποι** πρέπει να επιλεγούν με βάση τις προδιαγραφές που εξυπηρετούν τις ανάγκες τής οικογένειας.

Άρα; ...Άρα, δεν πηγαίνει με τον δικηγόρο τού παραδείγματός μας —ως **εκπρόσωπος** της οικογένειας— όποιος "ευκαιρεί", γιατί οι τεμπέληδες πάντα ευκαιρούν. Δεν πηγαίνει όποιος "θέλει", γιατί δεν γνωρίζεις πώς "γεννιέται" και πού φτάνει το "θέλω" τού καθενός. Δεν πηγαίνει όποιος είναι "ικανός", γιατί τα προσόντα τα οποία απαιτούνται είναι τα βασικά και δεν τίθεται θέμα ικανότητας. Δεν πηγαίνει όποιος είναι "φιλόδοξος", γιατί δεν γνωρίζεις πού μπορεί να φτάνει η φιλοδοξία του. Στην προκειμένη περίπτωση θέλεις ο εκπρόσωπός σου απλά να βρίσκεται στο ίδιο "στρατόπεδο" συμφερόντων με τους υπόλοιπους της οικογένειας ...Ως άτομο να εκφράζει έναν "μέσο όρο" περίπου των προσόντων των μελών τής οικογένειας ...Να έχει τα βασικά προσόντα που απαιτούνται, για να φέρει σε πέρας την εργασία του, και αυτά μπορούν να σου τα δώσουν όλοι.

Αν λοιπόν όλα τα μέλη κάνουν την ίδια δουλειά στα ίδια οικογενειακά χωράφια, ο καθένας μπορεί να πάει μαζί του μετά από **κλήρωση**.

Αν κάνουν διαφορετικές δουλειές σε διαφορετικές δραστηριότητες της οικογένειας, η κάθε **κλήρωση** αφορά και την κάθε διαφορετική δραστηριότητα. Αυτό το κάνεις, για ν' αποκλείσεις όλες τις πιθανότητες να "ρίξει" ο ένας

αδερφός τον άλλο ως συνάδελφο ...Να "ρίξει" η μία αδελφική δραστηριότητα την άλλη. Θα πάνε με **κλήρωση** κάποιοι απ' αυτούς που εργάζονται στα χωράφια όσο και κάποιοι που εργάζονται στα εργοστάσια της οικογένειας. Θα πάνε με **κλήρωση** κάποιοι απ' αυτούς που εργάζονται στις τράπεζες της οικογένειας όσο και κάποιοι που εργάζονται στις ταβέρνες τής οικογένειας. Όλων των τύπων τα συμφέροντα της οικογένειας θα δίνουν το παρόν δίπλα στον δικηγόρο μέσω των **εκπροσώπων** τους. Απλά, τα πρόσωπα, τα οποία θ' αναλαμβάνουν αυτόν

τον ρόλο, θα προκύπτουν από **κλήρωση**, γιατί, όταν τα ίδια πρόσωπα παραμένουν για πολύ χρονικό διάστημα στις ελεγκτικές θέσεις, υπάρχει κίνδυνος ν' αποκτήσουν ειδικά συμφέροντα.

Αυτό ακριβώς προσπαθείς ν' αποφύγεις. Σ' αυτό σε εξυπηρετεί η **κλήρωση** ...Δεν επιτρέπει σε κάποιον να έχει τον χρόνο ν' αρχίσει να σκέπτεται σαν "επαγγελματίας" στη θέση του ελεγκτή ...Δεν επιτρέπει στο σύνολο των ελεγκτών ν' αποκτήσουν κοινά συντεχνιακά ένστικτα και βέβαια συμφέροντα ...Δεν επιτρέπει σε όλους αυτούς τους **εκπροσώπους** να "διαπλέκονται" με την Εκτελεστική Εξουσία των **αντιπροσώπων**. Αυτός είναι ο στόχος της **κλήρωσης** ...Να μην έχουν συμφέρον τα μέλη-εκπρόσωποι των οικογενειών να διαπλεχθούν με τους αντιπρόσωπους. Όλοι οι εκπρόσωποι πρέπει να έχουν συμφέρον να κάνουν σωστά τη δουλειά τους, γιατί θα γνωρίζουν ότι είναι εφήμερη η παραμονή τους σ' αυτό το πόστο. Πρέπει να γνωρίζουν ότι το "λάθος", που θα τους ωφελήσει στον λίγο χρόνο κατά τον οποίο θα είναι ελεγκτές, θα το πληρώνουν σε όλη τους τη ζωή ως πολίτες ...Για ΟΛΗ τους τη ζωή, εφόσον με τη διαδικασία της **κλήρωσης** αποκλείεις ακόμα και το μαθηματικό ενδεχόμενο να κάνει κάποιος δύο ή περισσότερες διαδοχικές θητείες.

Πού καταλήγουμε λοιπόν; ...Σε μια κατάσταση όπου οι "φιλοδοξίες", τα "θέλω" και η "ικανότητα" αφορούν μόνον τον "δικηγόρο" και άρα αυτόν ο οποίος επιλέγεται από την οικογένεια για να την **αντιπροσωπεύει** ...Αυτόν, που μέσω της **εκλογικής** διαδικασίας θα προσληφθεί να δώσει τη μάχη των συμφερόντων της εκτός οικογένειας ...Αυτόν, που θα κριθεί για τις ικανότητές του και θα ψηφιστεί απ' αυτούς που τον πιστεύουν ...Τον "διαφορετικό" λόγω προσόντων, με τα δικά του προσωπικά συμφέροντα, ο οποίος θ' αναλάβει να **αντιπροσωπεύσει** όλη την οικογένεια με τα κοινά συμφέροντα. **Εκ των δεδομένων λοιπόν, όποιος ζητάει την ψήφο της οικογένειας, θέτει τον εαυτό του "εκτός" οικογένειας.** Μπορεί να μην είναι ξένος, αλλά είναι διαφορετικός και αυτό στο συγκεκριμένο επίπεδο είναι περίπου ταυτόσημο.

Αναγκαστικά συμβαίνει αυτό. Όποιος ζητάει να ασκήσει εξουσία, είναι "διαφορετικός" απ' όλους τους υπόλοιπους που θα την υποστούν. Από τη στιγμή που ζητάει να τον επιλέξουν για μια ειδική αποστολή, διαχωρίζει τη θέση του από τους υπολοίπους. Είναι πλέον "ξένος" από το "σώμα" της οικογένειας, εφόσον έχει ειδικές εξουσίες, ειδικές απαιτήσεις και ειδικά συμφέροντα, τα οποία είναι διαφορετικά από αυτά των υπολοίπων.

Αυτός, λοιπόν, μαζί με τους υπόλοιπους "ξένους", που θέλουν την ίδια "δουλειά", είναι αυτοί οι οποίοι μπαίνουν στη διαδικασία των εκλογών ...**Είναι "ξένοι" και πρέπει να ελέγχονται**

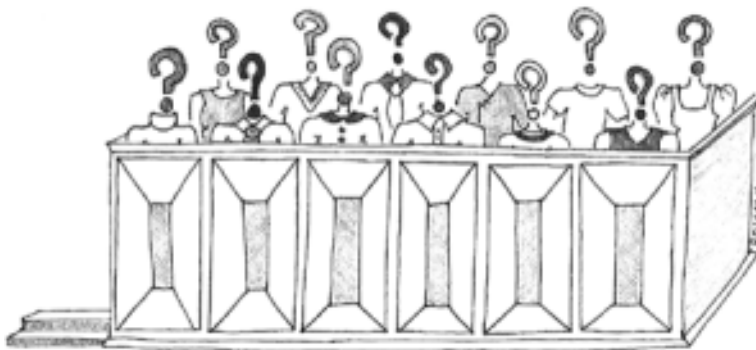

ως τέτοιοι ...Αυτοί είναι που ψηφίζονται από την οικογένεια, και την εξουσία την αναλαμβάνει εκείνος που θα επιλεγεί με βάση τις αρχές της Δημοκρατίας.

Αυτούς αφορά η διαδικασία των εκλογών ...Τους "σπάνιους", τους "ταλαντούχους", τους "ειδικούς". Αυτοί είναι που αναλαμβάνουν εξουσία. "Απέναντί" τους ο λαός θα πρέπει να τοποθετήσει τους ελεγκτές του ...Τελείως διαφορετικό "όργανο" με τελείως διαφορετικά καθήκοντα και βέβαια προδιαγραφές. Ο ελεγκτής δεν ξεφεύγει ποτέ από το επίπεδο του "μέσου όρου". Είναι ένα τυπικό μέλος της οικογένειας με τα τυπικά προσόντα ...Ordinary person, που θα έλεγαν και οι "εφευρέτες" της Democracy ...Common people ...Αυτοί, οι οποίοι μπορούν να αναλάβουν να ελέγχουν αυτούς τους "ξένους". Επειδή όμως αυτοί είναι το σύνολο της οικογένειας και δεν χρειάζεται να το κάνουν όλοι μαζί, επιλέγεται μέσω της **κληρώσεως** ένα αντιπροσωπευτικό και ασφαλές "δείγμα" της, για να κάνουν κάποια από τα μέλη της τη δουλειά των υπολοίπων ...**Κληρώνονται** οι "δικοί" μας **εκπρόσωποι**, για να ελέγχουν τους "ξένους", οι οποίοι μέσω εκλογής αναλαμβάνουν να μας **αντιπροσωπεύσουν**.

Κάπου εκεί "κλειδώνει" και η ασφάλεια της Δημοκρατίας των Αρχαίων Ελλήνων. Στη Δημοκρατία, δηλαδή, η αρχή είναι μία και απλή: ...Αυτούς, οι οποίοι εξουσιάζουν, τους εκλέγεις και άρα τους **ΨΗΦΙΖΕΙΣ** και τους άλλους, οι οποίοι ελέγχουν, τους τοποθετείς και άρα τους **ΚΛΗΡΩΝΕΙΣ**. Αυτό είναι που πρέπει να θυμάται πάντα ο πολίτης. Ψηφίζεις αυτούς που σε εξουσιάζουν και κληρώνεις αυτούς που τους ελέγχουν για λογαριασμό σου. **Ψηφίζεις και άρα επιλέγεις ο ίδιος όταν αναζητάς τους "καλύτερους" και αφήνεις την τύχη να "αποφασίσει" για λογαριασμό σου όταν αναζητάς τον "μέσο όρο"**. Αναζητάς και ψηφίζεις τους καλύτερους για Πρωθυπουργούς και αφήνεις την τύχη να "αποφασίζει" για τους Βουλευτές που θα τους ελέγχουν. Οι Πρωθυπουργοί θα είναι απολύτως υπεύθυνοι για τους Υπουργούς τους και το έργο τους και οι Βουλευτές **—ως κληρωτοί εκπρόσωποι—** θα είναι απολύτως υπεύθυνοι να "φιλτράρουν" και να ελέγχουν τις πράξεις αυτών των **εκλεγμένων αντιπροσώπων**.

Μόνον σε αυτήν την περίπτωση η Βουλή λειτουργεί ως ναός της Δημοκρατίας. Μόνον σε αυτήν την περίπτωση οι Βουλευτές είναι χρήσιμοι για την κοινωνία και ακίνδυνοι για τη Δημοκρατία. Αυτό, δηλαδή, το οποίο λέμε εξ' αρχής. Όταν θέλεις να έχεις πραγματική Δημοκρατία, δημιουργείς συνθήκες, οι οποίες να σου επιτρέπουν τη μόνιμη εξουδετέρωση των επικίνδυνων φαινομένων. Αυτό επιτυγχάνεται με την εύκολη και αποτελεσματική στελέχωση της Βουλής μέσω κλήρωσης. Όπως ακριβώς γίνεται με την κλήρωση ενόρκων στα μικτά ορκωτά δικαστήρια. Τοποθετείς έναν "πήχη" προσόντων, τον οποίον θα τον ξεπερνούν όλες οι

κοινωνικές τάξεις, ώστε τα μέλη τους να είναι πάντα ικανά και έτοιμα να κάνουν τη δουλειά του Βουλευτή σε περίπτωση που κληρωθούν να καλύψουν μια τέτοια θέση.

Εντάσσει λοιπόν όλες τις κοινωνικές τάξεις μέσα στον σχεδιασμό και από εκεί και πέρα κάνει την κλήρωση των Βουλευτών κάθε δύο, τρία ή τέσσερα χρόνια. Στη σύγχρονη Ελλάδα, για παράδειγμα, ένας τέτοιος "πήχης" είναι η Μέση Εκπαίδευση. Η Μέση Εκπαίδευση είναι ένας "πήχης", τον οποίον καλύπτουν όλες οι κοινωνικές τάξεις, γιατί όλες τους έχουν μέλη που να τον ξεπερνούν. Η Ανώτατη Εκπαίδευση δεν μπορεί να γίνει "πήχης", γιατί αφορά μόνον την αστική τάξη και εκεί θα προκύψει πρόβλημα, εφόσον, όποιος και να κληρωθεί, θα έχει ειδικά συμφέροντα, τα οποία θα τον ταυτίζουν με τα συμφέροντα της αστικής τάξης και όχι με αυτά της τάξης από την οποία προέρχεται ως φυσικό πρόσωπο.

Γι' αυτόν τον λόγο οι αρχαίοι Έλληνες είχαν νομοθετήσει και τον νόμο περί μισθοδοσίας των Βουλευτών. Ο Περικλής είχε εμπλουτίσει την αθηναϊκή Δημοκρατία με το μέτρο της "μισθοφοράς". Αυτό γινόταν, για να μπορούν να εξασφαλίζουν δυνατότητα συμμετοχής στη δημοκρατική λειτουργία μέσω της βουλευτικής θέσης στο σύνολο των πολιτών ...Να αποφευχθεί το φαινόμενο να ασχολούνται με τα κοινά μόνον οι πλούσιοι και οι πάντα "εύκαιροι" τεμπέληδες που αναζητούν τη διαφθορά και τα χαρτζιλίκια. Να συμμετέχουν όλοι όσοι είχαν τα προσόντα και ήταν απαραίτητη η συμμετοχή τους σ' αυτήν, χωρίς να μπαίνει εμπόδιο η οικονομική τους αδυναμία.

Ο μισθός αυτός καθιστούσε τους βουλευτές εργαζόμενους ...Οι βουλευτές εργάζονταν ...Δεν εκτελούσαν κάποιο ανώτατο λειτουργήμα, το οποίο προϋπέθετε ανώτατες ευαισθησίες, ικανότητες και βέβαια θυσίες ...Ήταν κοινοί εργαζόμενοι. Αντί να εξυπηρετούν τα προσωπικά τους συμφέροντα —εργαζόμενοι στις κανονικές τους εργασίες— έκαναν το ίδιο και στη Βουλή επί μισθώ, εξυπηρετώντας και τους ομοίους τους. Εμμέσως, δηλαδή —και μόνον ως σύνολο—, οι βουλευτές εκτελούσαν κοινωνικό "λειτουργήμα". Πρακτικά —και ως άτομα— θεωρούνταν και ήταν κοινοί εργαζόμενοι. Ήταν τα απλά "φίλτρα" των δικών τους συμφερόντων και αυτών των ομοίων τους. Ό,τι δικαιούνταν να πληρωθούν για τον χρόνο που διέθεταν για να φέρουν σε πέρας την εργασία τους, το έπαιρναν ως μισθό και απλά άλλαζαν για ένα μικρό χρονικό διάστημα το "πόστο" της εργασίας τους ...Εκτελούσαν μια έμμισθη θητεία.

Αυτό ήταν το ζητούμενο από αυτό το "όργανο" ελέγχου. Οι **βουλευτές εκπρόσωποι** — και άρα οι ελεγκτές— έκαναν καλά τη δουλειά τους και έλεγχαν τους **στρατηγούς αντιπρόσωπους** με γνώμονα το συμφέρον του λαού ...Το απόλυτο συμφέρον του λαού, εφόσον και οι ίδιοι ανήκαν απόλυτα στον λαό. Ήταν εφήμερα "ξεχωριστοί", εξαιτίας μιας απλής κλήρωσης και για ένα μικρό χρονικό διάστημα. Ήταν "τυχαίοι" και δεν υπήρχαν ούτε από τους ίδιους περιθώρια παρανόησης του ρόλου τους. Ως εργαζόμενοι —με απλό μισθό εργαζομένων— δεν είχαν κανέναν λόγο να εξυπηρετήσουν διαφορετικά συμφέροντα από αυτά των υπολοίπων. Ως εφήμεροι παράγοντες της εξουσίας δεν μπορούσαν και δεν προλάβαιναν να αλλάξουν συμφέροντα και άρα συμπεριφορές.

Η Βουλή έπαιζε τον ρόλο για τον οποίο είχε σχεδιαστεί. Ήταν ένα ιδιότυπο νομοπαρασκευαστικό αλλά και συμβουλευτικό και διοικητικό σώμα, το οποίο διαδραμάτιζε σπουδαίο ρόλο στην πολιτική ζωή. Συνεργαζόταν με όλους τους άρχοντες, τις κρατικές

επιτροπές και τις στρατιωτικές αρχές, ενεργώντας ως γενικός συντονιστής και επόπτης της κρατικής λειτουργίας και εγγυητής της ενότητας και της συνέχειας στη διοίκηση της πολιτείας. Η ίδια η Βουλή, ως χώρος, λειτουργούσε όπως τα σύγχρονα μεικτά ορκωτά δικαστήρια. Οι εκλεγμένοι στρατηγοί και οι αντίπαλοί τους **πολιτικοί αντιπρόσωποι** μάχονταν μεταξύ τους μέσα σ' αυτήν για την επικράτηση της άποψής τους και οι **βουλευτές εκπρόσωποι** έκριναν το αποτέλεσμα της μάχης. ...Δικηγόροι και εισαγγελείς της έδρας έδιναν μάχη, αλλά το σώμα των ενόρκων ήταν αυτό που έβγαζε την τελική απόφαση στο όνομα του λαού.

Αντιλαμβανόμαστε ότι αυτή η λειτουργία από μόνη της απλοποιούσε πολλά πράγματα. Καταρχήν καθόριζε αυτόματα και τις "νόμιμες" συμπεριφορές μεταξύ των συμμετεχόντων. Δημιουργούσε ένα πλαίσιο δεοντολογίας τόσο φυσικό και λογικό, που ήταν απολύτως απαράβατο. Όπως δεν μπορεί ένας δικηγόρος να είναι "κολλητός" με τους ενόρκους, έτσι δεν μπορούσε να είναι "κολλητός" και ένας Στρατηγός με τους Βουλευτές. Αν συνέβαινε αυτό, θα είχαμε υποψίες για απόπειρα "στησίματος" της Βουλής και άρα "βραχυκύκλωμα" της δημοκρατικής λειτουργίας. Δεν υπήρχε δηλαδή περιθώριο για τους βαρβάρους να κινηθούν ούτε στο τυπικό επίπεδο, που αφορούσε τις προσωπικές συμπεριφορές. Πόσο μάλλον να απειλήσουν την ίδια τη Δημοκρατία.

Αν ένας βάρβαρος ηγέτης —π.χ. όμοιος με έναν σημερινό κομμουνιστή— απέκρυπτε την ιδεολογία του και εκλεγόταν από τον λαό στις εκλογές ως **αντιπρόσωπός** του, δεν θα μπορούσε να εκβαρβαρίσει την κοινωνία, γιατί θα είχε απέναντι του μια Βουλή Δημοκρατών **εκπροσώπων**, η οποία θα έλεγχε και άρα θα μπλόκαρε τα οποία "κομμουνιστικά" προσπαθούσε να "περάσει" ως δημοκρατικά εκλεγμένος ηγέτης. Από την άλλη πλευρά, αν οι βάρβαροι οργανώνονταν από τη βάση της κοινωνίας, για να ελέγξουν μέσω της Βουλής έναν δημοκράτη ηγέτη, δεν θα τα κατάφερναν, εφόσον είχαν ελάχιστες πιθανότητες να "καταλάβουν" τη Βουλή, η οποία στελεχωνόταν μέσω διαδικασιών κλήρωσης. Μιλάμε για την απόλυτη "θωράκιση" της Δημοκρατίας από όλες τις πλευρές.

Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν την πανάθλια ποιότητα της σημερινής ψευδοδημοκρατίας, όταν ο "στρατηγός" πρωθυπουργός είναι ταυτόχρονα και κομματάρχης και άρα αρχηγός ομάδας Βουλευτών ...Μιλάμε για το απόλυτο "στήσιμο" της Βουλής. Με όρους δικαστηρίου είναι σαν να μιλάμε για δικηγόρους, οι οποίοι ξεκινάνε δίκες, έχοντας από την αρχή μέσα στα "συρτάρια" τους τις θετικές αποφάσεις της πλειοψηφίας των ενόρκων για όποια υπόθεση κι αν αναλάβουν ...Των "ανεξάρτητων" ενόρκων, οι οποίοι είναι ταυτόχρονα υπάλληλοί τους στα δικηγορικά τους γραφεία. Ποιος θα ήθελε να μπει σε ένα τέτοιο Δικαστήριο να δικάσει, αν ήξερε πόσο "στημένο" είναι αυτό και ότι ο ίδιος δεν ήταν μέσα στο "κόλπο"; Ενώ όμως δεν μπαίνει σε τέτοιο δικαστήριο για τα δικά του —αναλογικά ασήμαντα— ιδιωτικά συμφέροντα, δέχεται να μετατρέπεται η Βουλή σε τέτοιο "δικαστήριο", που εξυπηρετεί τους ιμπεριαλιστές και τους διαπλεκόμενους της κοινωνίας.

Αν σ' αυτήν την εξωφρενικά παράνομη και παράλογη διαπλοκή των δύο κυρίαρχων εξουσιών προσθέσει κάποιος και την τρίτη εξουσία, εύκολα καταλαβαίνει τι συμβαίνει. Όταν οι "εκτελεστικοί" εξουσιαστές αντιπρόσωποι με επικεφαλής τον πρωθυπουργό ελέγχουν τους ελεγκτές τους —τους "νομοθετικούς" εξουσιαστές εκπροσώπους— και όλοι αυτοί μαζί

επιλέγουν την ηγεσία τής Δικαιοσύνης, αντιλαμβανόμαστε ότι μιλάμε για τον απόλυτο φασισμό ...Μιλάμε ευθέως για μια "συμμορία", η οποία ελέγχει τα πάντα ...Μιλάμε για μια "συμμορία", η οποία, με επικεφαλής "κάπο" τον κομματάρχη, ελέγχει απόλυτα την εξουσία. Αν σ' αυτήν τη "συμμορία" προσθέσει κάποιος και τις ομοειδείς "συμμορίες" των αντιπολιτευόμενων κομμάτων, εύκολα μιλάμε για απόλυτο φασισμό ...Μιλάμε για πλήρη αδυναμία του λαού να ξεφύγει από το "δίκτυα" του ...Μιλάμε για κυρίαρχους "κομματάρχες", οι οποίοι κατέλυσαν το Σύνταγμα και μετέτρεψαν τον κυρίαρχο λαό σε ένα αδύναμο, άβουλο και εύκολα κατευθυνόμενο "έρμα" ...Μιλάμε για ανεξέλεγκτους δικτάτορες, οι οποίοι απλά ανά τέσσερα χρόνια δίνουν μια θεατρική "παράσταση" εκλογών ...Δικτάτορες, οι οποίοι επιλέγονται με "στημένες" δημοκρατικές διαδικασίες

Μιλάμε για κανονικό "στήσιμο" με εγκληματικές προθέσεις και αστείες δικαιολογίες. Γιατί το λέμε αυτό; ...Γιατί η Δημοκρατία των αρχαίων Ελλήνων μπορεί να λειτουργήσει σε όλες τις κλίμακες ...Είτε αυτή η κλίμακα αφορά μια μικρή πόλη-κράτος είτε μια ολόκληρη αυτοκρατορία ...Ο σχεδιασμός είναι αυτός που την κάνει αποτελεσματική και όχι οι κλίμακες. Το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να προσέξεις τη στελέχωση των εξουσιών. Να γνωρίζεις απλά ποιους πρέπει να τους ψηφίζεις —επειδή τους διαλέγεις— και ποιους τους κληρώνεις —επειδή τους τοποθετείς—. Δεν υπάρχει πιο απλό και πιο ευφές σύστημα από τη Δημοκρατία. Από εκεί και πέρα ισχύει αυτό το οποίο είπαμε πιο πάνω. Δεν σε ενδιαφέρει αν αυτοί οι εξουσιαστές, λόγω ικανοτήτων, επιτυγχάνουν συνεχείς εκλογικές νίκες. Σε ενδιαφέρει οι ελεγκτές τους να μην είναι μόνιμοι.

Δεν σε ενδιαφέρει αν αυτοί οι εξουσιαστές είναι έξυπνα και καλά εκπαιδευμένα παιδιά ανώτερων οικονομικά κοινωνικών τάξεων. Σε ενδιαφέρει οι ελεγκτές τους να ανήκουν σε όλες τις κοινωνικές τάξεις ...Το φίλτρο σε ενδιαφέρει να είναι ισχυρό και αξιόπιστο και, αν είναι τέτοιο, δεν σε ενδιαφέρει τίποτε άλλο ...Δεν σε ενδιαφέρει τι αντιλαϊκό θα συνέφερε κάποιους να "περάσουν" μέσα απ' αυτό ...Σε ενδιαφέρει απλά να μην περνάει. Αυτό είναι εξασφαλισμένο όταν μέσα στη Βουλή αποτυπώνεται το σύνολο του κοινωνικού μωσαϊκού ...Το ακριβές "αποτύπωμα" αυτού ...Ένα "αποτύπωμα", το οποίο δεν θα εξαρτάται ποτέ από τις εκλογές ...Οι εκλογές αφορούν άλλους ...Οι εκλογές δίνουν τον νικητή Πρωθυπουργό και αυτός είναι που κυβερνά ...Δεν υπάρχουν ούτε "ενισχυμένες" ούτε "τούρμπο" αναλογικές.

Ο νικητής πάντα θα έχει απέναντί του μια Βουλή, την οποία θα πρέπει πάντα να πείθει γι' αυτά τα οποία έχει σκοπό να κάνει ...Θα πρέπει —κάθε φορά που χρειάζεται— να την πείθει για τη σκοπιμότητα και τα κέρδη τα οποία θα προκύπτουν από τις πράξεις του ...Θα πρέπει να την πείθει, για να λάβει την ψήφο της ...Καθημερινά θα πρέπει να "νικάει" τους αντιπάλους του μπροστά σ' αυτήν τη Βουλή ...Καμία σχέση δηλαδή μ' αυτά που συμβαίνουν τώρα ...Με τους δικτάτορες, οι οποίοι, με το "καλημέρα" τής επομένης των εκλογών, εξασφαλίζουν για τέσσερα χρόνια προκαταβολικά την "πειθώ" τους ...Με τους κληρονομικούς δικτάτορες, οι οποίοι "δουλεύουν" τον κόσμο και εξυπηρετούν συμφέροντα ξένα προς τον λαό ...Με τους δικτάτορες, οι οποίοι, έχοντας τον έλεγχο της πλειοψηφίας των βουλευτών-εκπροσώπων, περνάνε "ελέφαντες" μέσα από ένα όργανο, το οποίο θα έπρεπε απέναντί τους να βάζει το "μάτι" τής βελόνας.

Όλα αυτά σε έναν σωστό ελληνικό σχεδιασμό δεν θα μπορούσαν να συμβούν. Δεν μπορεί να ελεγχθεί με αυτόν τον γελοίο τρόπο μια πραγματική Βουλή τής Δημοκρατίας. Σε μια τέτοια Βουλή χωράνε όχι απλά τριακόσιοι βουλευτές, αλλά και χίλιοι ...Τζάμπα είναι, όταν πληρώνονται με κοινούς εργατικούς μισθούς ...Επίσης ο μεγάλος πληθυσμός τους είναι μια επιπλέον ασφαλιστική δικλείδα, εφόσον αυτό το πλήθος κάνει πρακτικά αδύνατο το "στήσιμο" της Βουλής. Όσο πιο πολλοί μοιράζονται μια εξουσία, τόσο ανίσχυροι είναι και άρα λιγότερο πολύτιμοι γι' αυτούς που έχουν συμφέρον να τους "πιάσουν", διαφθείροντάς τους. Αρκεί να σκεφτεί κάποιος ότι η αρχαία Αθήνα, με πληθυσμό μερικών εκατοντάδων χιλιάδων πολιτών, είχε πεντακόσιους βουλευτές και η σύγχρονη Ελλάδα των δέκα εκατομμυρίων θεωρεί "πολλούς" τους τριακόσιους ...Γιατί τους θεωρεί πολλούς; ...Γιατί αυτοί δεν είναι Βουλευτές ...Δεν είναι κληρωτοί εργαζόμενοι...

...Οι σημερινοί Βουλευτές είναι ψηφισμένοι συμμορίτες "στρατηγίζοντες", που λυμαινόνται τα πάντα. Είναι υψηλόμισθοι, που ο καθένας απ' αυτούς εισπράττει μισθούς δεκάδων κοινών εργαζομένων, χωρίς ταυτόχρονα ν' αποδίδει με την ύπαρξή του καρπούς για την κοινωνία. Είναι ταυτόχρονα καί ακριβοί καί άχρηστοι. Γι' αυτόν τον λόγο ο λαός τους θεωρεί πολλούς. Ακόμα και οι ελάχιστοι είναι πολλοί, όταν είναι άχρηστοι και βλαβεροί. Αυτά δεν τα λέμε εμείς, επειδή έχουμε κάποιες πολύ ειδικές απόψεις ...Αυτά τα λέει το ίδιο το Σύνταγμα ...Το Σύνταγμα, το οποίο θέλει απόλυτα διαχωρισμένες τις τρεις Κυρίαρχες Εξουσίες ...Το Σύνταγμα της Δημοκρατίας, το οποίο δεν βολεύει τους φασίστες. Επειδή ακριβώς δεν τους βολεύει, έκαναν επεμβάσεις, που το καταλύουν...

...Αυτό, το οποίο είπαμε στην αρχή του κειμένου και φάνηκε παράξενο. Τώρα μπορεί να καταλάβει ο αναγνώστης πώς είναι δυνατόν ένα επιπλέον "δικαίωμα" στον λαό να μην είναι υπέρ των συμφερόντων του αλλά εναντίον ...Είναι δυνατόν, όταν το "δικαίωμα" αυτό οδηγεί σε δυσλειτουργία ένα ολόκληρο πολιτικό "σύστημα", όπως είναι η Δημοκρατία. Γι' αυτό όλοι οι φασίστες, οι καταρακιοζήδες και τα λαμόγια αυτού του κόσμου θεωρούν "ιερό" το δικαίωμα του κόσμου να ψηφίσει τους **ΕΚπρωσώπους** του. Έβαλαν τον λαό στο όνομα της "δημοκρατίας" να καταστρέψει τη

Δημοκρατία. Έβαλαν τον λαό να ψηφίζει τους **ΕΚπροσώπους** του Βουλευτές, ενώ αυτό είναι παγίδα. Του έδωσαν ένα "δικαίωμα" καταχρηστικό και αυτό τον καταστρέφει ...Αυτό, το οποίο λέγαμε στην αρχή τού κειμένου και μπορεί για κάποιους να φάνηκε λίγο φασιστικό.

Αυτό το "κόλπο" είναι και το μέγα επίτευγμα των Προτεσταντών τής Democracy. Αυτό το περιττό και καταχρηστικό "δικαίωμα" είναι το όλο μυστικό ...Είναι το "καλωδιάκι" τής μηχανής, που, όταν συνδέεται με λάθος τρόπο, μπορεί να ακινητοποιήσει ένα τεράστιο "άρμα" μάχης. Αυτό το "δικαίωμα" έπρεπε να αρνηθούν οι πολίτες. Στην πραγματικότητα με αυτό το "δικαίωμα" οι Προτεστάντες άλλαξαν ολόκληρο τον σχεδιασμό των κρατών ...Τον εσωτερικό τους σχεδιασμό. Ποιο ήταν το ζητούμενο; Να μπουν μέσα στα κράτη και να τα ελέγξουν. Να δημιουργήσουν για λάθος λόγους δικούς τους ευνοούμενους μέσα στα κράτη, ώστε να έχουν μόνιμα μια μερίδα "προθύμων" να προδώσουν τους λαούς τους **...Να πλαισιώσουν τα "τζάκια" της προδοσίας με κοινά λαμόγια μέσα στην πολιτική σκηνή τής κάθε χώρας, ώστε να τους είναι εύκολο να την ελέγχουν.**

Με τον τρόπο αυτόν ό,τι "σκουπίδι" υπήρχε μέσα σε κάθε κράτος, ασχολιόταν με την πολιτική και ευνόητο είναι πως δεν θα άλλαζε ποτέ και τίποτε απ' όσα απειλούσαν τα αναπάντεχα —λόγω Προτεσταντών— τυχερά "σκουπίδια". Όταν οι τυχεροί, που για λάθος λόγους εκλέχθηκαν Βουλευτές, κυριαρχούν στη Βουλή, είναι δυνατόν να ψηφίσουν να καταργηθεί αυτή η εγκληματική διάταξη; Όταν αυτήν την

ανέλπιστη τύχη την οφείλουν στην προδοσία των προδοτών κομματάρχων τού δικομματισμού, είναι δυνατόν να τους αμφισβητήσουν την παντοδυναμία; Όταν όλη αυτήν τη "φάμπρικα" ΟΛΟΙ μαζί την οφείλουν στην παράνομη και παρασιτική δράση του κομμουνιστικού κόμματος, είναι δυνατόν να το πολεμήσουν πραγματικά; ...Είναι δυνατόν με την εξουσία τους οι κομματάρχες ή με την ψήφο τους οι βουλευτές να του αφαιρέσουν το χρήμα που του επιτρέπει να επιβιώνει και άρα να συντηρεί και τους ίδιους; Προδόθηκαν όλοι οι λαοί από τους βουλευτές τους και με αυτόν τον τρόπο υποτάχθηκε η Δημοκρατία στα ξένα αφεντικά **...Χόρτασαν "παντεσπάνι" τα λαμόγια και οι προδότες από το "προλεταριάτο" τού Περισσού.**

Το επίτευγμα των Προτεσταντών.

Μιλάμε λοιπόν για επίτευγμα των Προτεσταντών, γιατί κατόρθωσαν και άλλαξαν τον "προσανατολισμό" ΟΛΩΝ των λαών, κυρίως του χριστιανισμού ...Όλων των λαών, τους οποίους θεωρούσαν οι ίδιοι ως ανταγωνιστές τους. Γιατί; ...Γιατί θεώρησαν τη δική τους πρωτοκαθεδρία στον χριστιανικό κόσμο δεδομένη, αδιαπραγμάτευτη, απαραβίαστη και άρα το θέμα τού συναγωνισμού λήξαν. Δεν υπήρχε πλέον συναγωνισμός. Η μάχη είχε λήξει με τους ίδιους ως νικητές. Ήταν οι ίδιοι κυρίαρχοι του κόσμου και σε αυτό το δεδομένο έπρεπε να συμμορφωθούν οι πάντες. Ήταν οι Πλανητάρχες και οι υπόλοιποι απλά έπρεπε να επιλέξουν αν θα ήταν "μαζί" τους ή "απέναντί" τους ...και ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Αν ήταν "μαζί" τους, θα υποτάσσονταν σ' αυτούς και άρα θα έπαιρναν αναγκαστικά τα "σαμάρια" των "υποζυγίων". Θα έπαιρναν αναγκαστικά τα χριστιανοσοσιαλιστικά "κόμματα" τους και ό,τι αυτό συνεπάγεται από την ιδιόμορφη λειτουργία τους. Αν επέμεναν στη θέλησή τους να τους ανταγωνιστούν —και άρα αν στέκονταν "απέναντί" τους—, θα έπρεπε να το πάρουν απόφαση ότι θα έμπλεκαν σε ατέλειωτους εμφυλίους ...Εύκολους εμφυλίους για τους ιντριγκαδόρους Προτεστάντες, αν αναλογιστεί κάποιος ότι παντού είχαν "φυτέψει" κομμουνιστικά κόμματα και βέβαια τα γνωστά Κολέγια ...Αν αναλογιστεί κάποιος την προθυμία των κομμουνιστών να εξυπηρετήσουν τα αφεντικά τους ...Ρώσοι, Οθωμανοί, Έλληνες, Ισπανοί κλπ. έμαθαν με τον επώδυνο τρόπο τι σημαίνει να θέλεις να σταθείς "απέναντι".

Με τον τρόπο αυτόν μετέτρεψαν όλες τις εθνικές κοινωνίες σε "εσωστρεφείς" οντότητες. Προκειμένου να μην τους απειλούν οι ανταγωνιστές τους, τους έβαλαν να κυνηγάνε τις "σκιές" τους. Τη διακυβέρνηση των κρατών την έστρεψαν εντός της κοινωνίας, εφόσον εντός της κοινωνίας εμφανίζονταν οι εχθροί και άρα οι κίνδυνοι ...Εντός της κοινωνίας, εφόσον είχαν ενεργοποιήσει όλους τους δυνατούς τύπους των "εμφυλίων" συγκρούσεων. Εξαιτίας αυτής της "αρρώστιας" οι λαοί έπαψαν ν' αναζητούν "στρατηγό" που θα τους πήγαινε "μπροστά" και κόντρα στους ανταγωνιστές τους, αλλά αναζητούν μόνιμα "γιατρό" που θα τους επιτρέψει να επιβιώσουν εκεί όπου καλώς ή κακώς τους κατέταξαν οι Προτεστάντες ...Έπαψε να είναι ζητούμενο ο "θρίαμβος" και ζητούμενο έγινε η "επιβίωση".

Αυτή ήταν η μεγάλη αλλαγή στην Προτεσταντική Τάξη Πραγμάτων. Μελέτησαν πάρα πολύ καλά την ελληνική Δημοκρατία και μπόρεσαν να τη "βραχυκυκλώσουν". Εντόπισαν το αδύνατό της σημείο και εκεί τη "χτύπησαν", στηριζόμενοι στην άγνοια των λαών και στην προδοσία των χαφιέδων που τους κυβερνούσαν. Μετά από πολύ μελέτη κατάλαβαν ότι η "αχίλλειος πτέρνα" τής Δημοκρατίας βρισκόταν στη στελέχωση των οργάνων της. Από τη στιγμή που το αντιλήφθηκαν αυτό, ήταν θέμα χρόνου να το εκμεταλλευτούν. Σκόρπισαν την "αρρώστια" στον χριστιανικό κόσμο και αναγκαστικά ο χειρισμός τής πολιτικής εξουσίας ήταν της "ιατρικής" λογικής.

Σκόρπισαν την "αρρώστια" τον κόσμο και το κρίσιμο της τεχνητής κατάστασης, που οι ίδιοι δημιούργησαν, τους επέτρεψε να "παίξουν" με τους λαούς και να "δουλέψουν" τους πολίτες με τα δήθεν "δικαιώματά" τους. Υπό τη δήθεν πίεση του κατεπείγοντος του κομμουνιστικού κινδύνου και υπό την απειλή τής δικής τους επέμβασης, επέβαλαν στους λαούς το λάθος μοντέλο τής Δημοκρατίας. Με συνοπτικές διαδικασίες τους έβαλαν να ψηφίζουν ό,τι επέλεγαν οι ίδιοι και εκεί "τελείωσαν" οι λαοί. Στο όνομα της διεθνούς δημοκρατικής συμμαχίας και της αντικομμουνιστικής "πανστρατιάς" μετέτρεψαν τους "στρατηγούς" των λαών σε κοινούς "νοσοκόμους", οι οποίοι έτρεχαν να θεραπεύσουν κάτι που δεν γνώριζαν ...Έτρεχαν να θεραπεύσουν με "συνταγές", οι οποίες εκ των δεδομένων ήταν λάθος εφόσον ήταν εγκληματίες αυτοί οι οποίοι τις έδιναν ...Εκ των δεδομένων λάθος, εφόσον οι ίδιοι που τις "πουλούσαν" ήταν αυτοί οι οποίοι προκάλεσαν την κομμουνιστική "πανδημία".

Με αυτόν τον ύπουλο και συνωμοτικό τρόπο "κινούνταν", γιατί μόνον με αυτόν τον τρόπο μπορούσαν να "κινηθούν". Φυσική εξέλιξη των πραγμάτων ήταν αυτή. Δεν κατέκτησαν τον κόσμο, νικώντας τους "στρατηγούς" των Δημοκρατιών του χριστιανισμού, αλλά, χρησιμοποιώντας το προδοτικό χαφιεδариό του κομμουνισμού, "αρρώστησαν" τον χριστιανικό κόσμο ...Τον "αρρώστησαν" στα όρια του "θανάτου", για να παριστάνουν οι ίδιοι τους "γιατρούς" του "κατεπείγοντος" και με τη δύναμή τους να "διορίζουν" τους "γιατρούς" των άλλων κρατών. Το αποτέλεσμα μπορεί να μην ήταν τόσο θριαμβευτικό, αλλά ήταν αυτό που τους ευνοούσε.

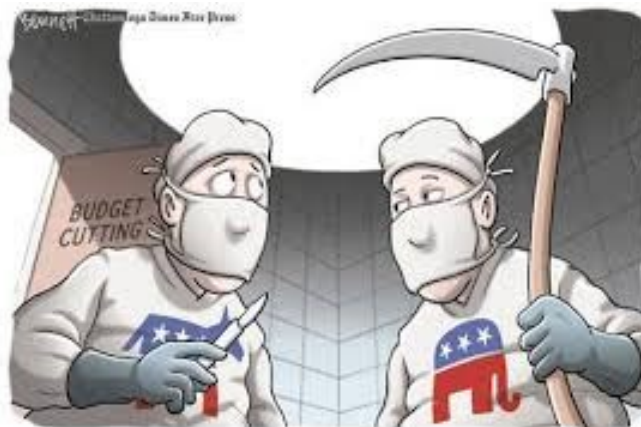
Η "υγεία" των εθνών και των κρατών από εκείνο το σημείο και έπειτα έπαψε να είναι δεδομένη και άρα έπαψαν να υφίστανται και οι πάγιοι στόχοι των υγιών λαών. Δεδομένο πλέον ήταν μόνον ο δήθεν αγώνας για τον έλεγχο και τον περιορισμό τής "αρρώστιας" και ως εκ τούτου οι στόχοι που απέμειναν για τους λαούς ήταν οι όποιοι στόχοι μπορεί να έχει ένας ασθενής, ο οποίος μάλιστα ακολουθεί μια έξωθεν επιβεβλημένη αναγκαστική "θεραπεία". Οι λαοί έγιναν ξαφνικά "ασθενείς" και οι Προτεστάντες μοίραζαν χριστιανοδημοκρατικά και σοσιαλοδημοκρατικά "εμβόλια" για ν' αντιμετωπίσουν τις δήθεν παντού υπάρχουσες "πέμπτες φάλαγγες" του κομμουνισμού. Η "πανδημία" τής κομμουνιστικής "πανούκλας" ήταν πλέον παγκόσμιο γεγονός και μετέτρεπε τον κάθε λαό σε "ασθενή", ο οποίος θα ξάπλωνε στο "κρεβάτι" τής Democracy μέσα στο προτεσταντικό "νοσοκομείο", στο οποίο έκαναν ό,τι ήθελαν οι Προτεστάντες κυρίαρχοι "γιατροί" που παρίσταναν τους "ειδικούς".

Παντού οι ίδιες "ασθένειες" με τα ίδια "συμπτώματα" ταλαιπωρούσαν τους πάλαι ποτέ αντιπάλους τους. Ισπανία, Ιταλία, Ρωσία, Οθωμανική Αυτοκρατορία —και όποιος μέχρι τότε διεκδικούσε καλύτερη θέση στον παγκόσμιο "ήλιο"— έγιναν ξαφνικά "ασθενείς", οι οποίοι ενδιαφέρονταν απλά να επιβιώσουν και όχι να ανατρέψουν την παγκόσμια ιεραρχία. Το τέλειο κόλπο των "προστατών", οι οποίοι μολύνουν αυτούς που δήθεν "φροντίζουν" ...Οι "δηλητηριαστές" κηδεμόνες. Γι' αυτόν τον λόγο ήταν υπερπολύτιμοι οι "μολυσματικοί" κομμουνιστές. Αυτοί πρόδιδαν τους λαούς τους και τους καθήλωναν στην "ασθένεια" και στην εμφυλιοπολεμική νοσηρότητα.

Διατηρώντας τις κοινωνίες πάντα στα όρια του εμφυλίου —και άρα κοντά στον θάνατο— τις έκαναν απολύτως "εσωστρεφείς". Αναζητούνταν μονίμως ηγέτες "γιατροί", οι οποίοι θα "θεράπευαν" αρρώστιες και όχι "στρατηγοί", οι οποίοι θα οδηγούσαν τους λαούς σε ανώτερες καταστάσεις ..."Γιατροί", οι οποίοι άλλες φορές θα έπαιρναν εντολές να πάνε σε "ακρωτηριαστικές" πολιτικές, προκαλώντας βίαιες κοινωνικές ή εθνικές συγκρούσεις και άλλες φορές σε "θεραπευτικές" πολιτικές μετά από μεγάλους "τραυματισμούς". Οι πάντες φόρεσαν το "σαμάρι" τής Democracy. Με το "πατρών" του κομμουνιστικού κομματισμού αυτήν την κατάσταση την έκαναν εφιαλτική και βέβαια μόνιμη. Γιατί; ...Γιατί έκαναν όλα τα κόμματα της Democracy να λειτουργούν σαν τα κομμουνιστικά κόμματα ...

Μιλάμε για οργανωμένη "φάμπρικα". Αφού παρανόμως έκαναν τους Βουλευτές εκλεγμένους "νοσοκόμους" στην υπηρεσία των "γιατρών", "έβαλαν" μαζί μ' αυτούς και τον λαό μέσα στο χειρουργείο. Βάζοντας τον λαό να ψηφίσει το "νοσηλευτικό" προσωπικό, στην πραγματικότητα έβαλαν τον "συγγενή" μέσα στο χειρουργείο.

Στο όνομα δήθεν της Δημοκρατίας τον έβαλαν να συναποφασίζει δήθεν με τους "γιατρούς" για τις λεπτομέρειες του χειρουργείου ...Τους δικούς τους "γιατρούς" ...Τους "γιατρούς" αυτούς, τους οποίους τους "παρήγαγαν" οι ίδιοι στα γνωστά Κολέγια των χαφιέδων. Αυτή ήταν η πονηριά των Προτεσταντών και το πονηρό σημείο τής Democracy. Αυτό βόλεψε πρωτίστως τους προδότες των Κολεγιών, που κυβερνούν τα κράτη. Γιατί τους βόλεψε; ...Για το "ξεκάρφωμα" ...Για να

μην φαίνεται ποιους υπηρετούν μονίμως ...Για να μην "καρφώνονται" ως προδότες σε μια περίοδο που θα είχε μεγάλη διάρκεια και κύριο χαρακτηριστικό της θα ήταν η προδοσία των λαών ...Για να κάνουν οι ίδιοι τα "λάθος" πράγματα που βολεύουν τους ίδιους και τα αφεντικά τους και αυτά τα "λάθη" να τα χρεώνεται ο λαός, ως ο μεγάλος και κυρίαρχος συνυπεύθυνος...

..."Να κόψουμε την "αορτή", λένε οι ψηφισμένοι "γιατροί" τού "στημένου" δικομματισμού; ..."Να ψηφίσουμε", φωνάζουν οι υπόλοιποι και μαζί μ' αυτούς και ο αφελής λαός ...Μηδενική η ευθύνη των υπευθύνων —ακόμα και στο μεγαλύτερο έγκλημα— ...Ο ορισμός τής συλλογικής ευθύνης. Οι υπεύθυνοι επαγγελματίες "γιατροί" όποτε βολεύει θα διχάζουν τον ερασιτέχνη "ιατρό" λαό και θα τον παγιδεύουν. Κάποιοι "συγγενείς" θα πουν "να κοπεί" η "αορτή" και αυτό είναι το τέλος. Αυτό, το οποίο θα καταδίκαιζε τον "γιατρό" σε ισόβια φυλάκιση, το παίρνει πάνω του ως ευθύνη ο "συγγενής" με πρώτους τους χαφιέδες αιρετούς Βουλευτές.

Ο "συγγενής" γι' αυτόν τον λόγο δεν πρέπει να μπαίνει ποτέ στο "χειρουργείο". Ο "συγγενής" περιμένει έξω από αυτό. Γιατί; ...Γιατί εκεί περιορίζεται ο ρόλος του. Εκεί είναι χρήσιμος για το "σσί" του και μπορεί να ελέγξει τον "γιατρό". Κρίνει εκ του αποτελέσματος. Αν ο "γιατρός" τού ανακοινώσει ότι σώθηκε ο "ασθενής", ο "συγγενής" τον συγχαίρει και συνεχίζει τη συνεργασία του μαζί του. Αν ο "γιατρός" του ανακοινώσει ότι επιδεινώθηκε η κατάσταση του "ασθενούς", ο "συγγενής" τον απολύει και ξεκινάει διαδικασίες αντικατάστασής του. Αν ο "γιατρός" τού ανακοινώσει ότι ο "ασθενής" πέθανε, τον στέλνει στο δικαστήριο, για να διαπιστωθούν από ειδικούς οι ευθύνες του.

Δεν τον ενδιαφέρει τον "συγγενή" τι κάνει μέσα στο "χειρουργείο" ο "γιατρός". Είτε "χειρουργεί" είτε ρίχνει ζάρια είτε κάνει βουντού, δεν τον ενδιαφέρει ...Τον ενδιαφέρει το αποτέλεσμα και αυτό είναι που κρίνει ...Το εύκολα αντιληπτό απ' όλους αποτέλεσμα. Απλά είναι τα πράγματα. Ρωτάς τον "γιατρό" για την πορεία τής κατάστασης και κρίνεις την απάντηση με βάση τα συμφέροντά σου, τα οποία ταυτίζονται τόσο μ' αυτά του "ασθενούς" όσο και μ' αυτά των υπολοίπων "συγγενών", οι οποίοι ήταν πρακτικά αδύνατον να παραβρεθούν όλοι μαζί έξω από το "χειρουργείο" ...Σώθηκε ή δεν σώθηκε; ...Βελτιώθηκε ή επιδεινώθηκε η κατάστασή του; ...Ζει ή πέθανε;

Δεν το φιλοσοφείς, ώστε να υπάρχει ανάγκη γνώσης και ευφυΐας. Δεν μπορεί κάποιος να σώθηκε μερικώς, αλλά και να έχει πεθάνει ταυτόχρονα ...Δεν μπορείς να συγχαρείς έναν γιατρό, αν σου παραδώσει ένα πτώμα μετά από μια "πετυχημένη" εγχείριση ...Δεν μπορείς να συγχαρείς έναν γιατρό, αν σου παραδώσει έναν άρρωστο σε αναπηρικό καρότσι, τη στιγμή που εσύ τον προσέλαβες να σου προετοιμάσει αθλητή ...Το αποτέλεσμα μόνον βλέπεις και εκεί "κολλάς" ...Δεν κάνεις επιστημονική κουβέντα με τον "γιατρό" ...Δεν σε ενδιαφέρει η δυσκολία τού εγχειρήματός του ...Να μην αναλάβανε αν ήταν δύσκολο ...Να μην παρακαλούσε να αναλάβει, όταν υπήρχαν κι άλλοι επιστήμονες πρόθυμοι. Η κρίση και ο έλεγχος —γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο— είναι εύκολη υπόθεση. Ψηφίζεις ανάλογα με το αν σε ικανοποιεί ή σε δυσαρεστεί το αποτέλεσμα ...Τίποτε παραπάνω, τίποτε λιγότερο.

Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για απλά πράγματα. Έχουν παγιδευτεί οι λαοί. Τους έδωσαν παραπάνω "δικαιώματα" και "αρμοδιότητες" και εκεί τους εκμεταλλεύονται. Μόνο ο

σχεδιασμός των Αρχαίων Ελλήνων μπορεί να δώσει στη Δημοκρατία το πραγματικό της νόημα. Από τη στιγμή που ψηφίζει ο λαός τον "ελεγκτή" βουλευτή, δεν υπάρχει περίπτωση να λειτουργήσει η Δημοκρατία και αυτό το γνώριζαν οι Προτεστάντες. Το ακόμα χειρότερο είναι ότι σε μια τέτοια περίπτωση και οι πολίτες γίνονται συνυπεύθυνοι των αθλιότητων και άρα συνένοχοι, άσχετα αν το έγκλημα στρέφεται εναντίον των ιδίων. Με έναν λάθος χειρισμό, δηλαδή, καταστρέφονται ΟΛΑ ...Όλα γίνονται ένα "κουβάρι", το οποίο επιτρέπει στους πονηρούς να αλωνίζουν.

Αυτό συμβαίνει με τη χαοτικά φασιστική "Democracy" μας. Οι χαφιέδες "γιατροί", οι οποίοι εξυπηρετούν τους Προτεστάντες, δεν φοβούνται να κάνουν οποιοδήποτε έγκλημα, γιατί μέσα στο "χειρουργείο" περιφέρονται κάθε μέρα τριακόσιοι άσχετοι Βουλευτές με τα δικά τους

"νυστέρια", εκφράζοντας έναν λαό, που του έχουν δώσει τον "σουγιά" των εκλογών για να νομίζει πως είναι "κυρίαρχος". Κανένας δεν ελέγχει κανέναν, γιατί απλούστατα υπάρχει χάος. Δεν μπορείς να ελέγξεις αυτόν που έκοψε την "αορτή", γιατί δεν γνωρίζεις αν είναι εγκληματίας και προδότης "γιατρός" τού Κολεγίου ή ένας βλάκας Βουλευτής τού καφενείου. Ένα χάος, το οποίο μεγιστοποιείται κάθε τέσσερα χρόνια, όποτε ανοίγουν οι "πόρτες" τού "χειρουργείου" για όλο το "σόνι". Μπαίνουν οι πάντες μέσα σ' αυτό και ο κάθε πολίτης με μια ασήμαντη "ψήφο-σουγιά" φέρεται σαν "γιατρός" και διαπραγματεύεται τα δικά του συμφέροντα εις βάρος τού "ασθενούς".

Οι πανέξυπνοι Αρχαίοι Έλληνες όλα αυτά τα γνώριζαν. Γι' αυτόν τον λόγο διαχώριζαν τις Εξουσίες. Γι' αυτόν τον λόγο τις στελέχωναν με διαφορετική μέθοδο ...την κάθε μία ανάλογα με το ζητούμενο. Όταν διάλεγαν τους "γιατρούς", **ψηφίζαν** για τον καλύτερο. Αναζητούσαν τον "μοναδικό", τον "ειδικό", τον "ταλαντούχο", το "φαινόμενο" και εκεί είχε νόημα η ψήφος. Δεν φοβούνταν τους ευφυείς συμπολίτες τους, γιατί μπορούσαν να τους ελέγξουν. Ο "γιατρός" δεν μπορεί να γίνει επικίνδυνος, γιατί υπόκειται στους νόμους τής φύσης ...Τα αποτελέσματα είναι αυτά που τον εκθέτουν ή τον δοξάζουν και όχι οι ρητορείες. Όσο καλά κι αν τα "λέει", ένα πτώμα από πίσω του τον καταστρέφει. Αν δεν μπορεί να παρακολουθήσει τους "καιρούς", οι "καιροί" θα τον νικήσουν πριν αναγκαστούν οι πολίτες να τον διώξουν. Αν ο "γιατρός" είναι απλά καλός, θα τον νικήσει ο νέος και καλύτερος "συνάδελφος" του. Οι πολίτες τα αποτελέσματα αναζητούν και με βάση αυτά ψηφίζουν. Ακούν τις υποσχέσεις, αλλά

κρίνουν από τα αποτελέσματα. Αν δεν φέρνεις αποτελέσματα ή κάποιοι άλλοι φέρνουν καλύτερα, θα σε νικήσουν.

Αντίθετα, στην περίπτωση των ελεγκτών τα πράγματα δεν λειτουργούν με τον ίδιο τρόπο. Τα πράγματα γίνονται επικίνδυνα αν δεν υπάρξει προσοχή. Γιατί; ...Γιατί η Δημοκρατία κινδυνεύει πιο πολύ από τους βλάκες, παρά από τους έξυπνους. Οι έξυπνοι αλληλοφαγώνονται σαν τα μοναχικά θηρία, ενώ οι βλάκες αλληλοϋποστηρίζονται σαν τα κοπάδια των τρωκτικών. Οι έξυπνοι αγωνίζονται για τη μία θέση, η οποία προϋποθέτει τον "θάνατο" του προηγούμενου κατόχου της, ενώ οι βλάκες αγωνίζονται για μαζικό βόλεμα σε

Ψηφοφόροι Βουλευτών...

Οι "περήφανοι" συνένοχοι της Democracy

μηχανισμό θέσεων. Αν οι βλάκες αντιληφθούν ότι μια θέση εξουσίας δεν απαιτεί κανένα προσόν και ταυτόχρονα αποδίδει κέρδη, θα επιχειρήσουν να την καταλάβουν. Αν ο βλάκας αντιληφθεί ότι, στεκόμενος έξω από την πόρτα του "χειρουργείου", παίρνει χαρτζιλίκι από τους "γιατρούς" και απολαμβάνει δημοσιότητα εκπροσώπου τύπου, δεν θ' αφήσει κανέναν άλλο συγγενή του να πάει εκεί. Αν ο βλάκας καταλάβει ότι με μόνο "προσόν" τη θλίψη και την ανησυχία μπορεί να γίνει μόνιμος Βουλευτής, τίποτε δεν τον σταματά.

Γι' αυτόν τον λόγο **ΔΕΝ είναι σωστό να ψηφίζονται οι Βουλευτές**. Σε μια τέτοια περίπτωση δεν προστατεύεται η Δημοκρατία από τη διαδικασία τής φυσικής "επιλογής". Όταν οι Βουλευτές ψηφίζονται από τους πολίτες, δεν αφήνεται να τους "νικήσει" η φύση πριν γίνουν επικίνδυνοι. Συνθέτουν κοπάδια και αλώνουν τα πάντα. Δεν έχουν τα "μειονεκτήματα" των "γιατρών", ώστε η φύση να "ξεκαθαρίσει" την κατάσταση. Δεν κρίνονται από τα αποτελέσματα, γιατί δεν είναι ο ρόλος τους να φέρνουν αποτελέσματα. Δεν απειλούνται από τους καλύτερους, γιατί δεν έχει νόημα να είσαι ο καλύτερος σ' αυτόν ρόλο. Γι' αυτόν τον λόγο ακόμα και σήμερα υπάρχουν διάσημοι Βουλευτές, οι οποίοι είναι πιο βλάκες κι απ' τα λάχανα.

Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι σε όλη τους τη ζωή απολάμβαναν προνόμια και μισθούς βουλευτών, παριστάνοντας τους βουβούς "Νέστορες", ενώ στην πραγματικότητα δεν μπορούσαν να μοιράσουν σε δύο γαϊδούρια άχυρα.

Στην εποχή του Άδωνη, του Θεοδωράκη, της Βούλτεψη και του Λεβέντη είναι εύκολο να γίνει αντιληπτό αυτό. Αυτοί είναι επικίνδυνοι για τη Δημοκρατία, γιατί αυτοί, προκειμένου να διακριθούν εκ του ασφαλούς ή να πλουτίσουν παρανόμως, υπερασπίζονται μέχρι θανάτου τη λανθασμένη επιλογή της Democracy και ανέχονται τη διαφθορά των κομματάρχων. Αυτοί είναι που υπόσχονται ψήφους στα Μνημόνια των Προτεσταντών. Αυτοί είναι που υπόσχονται "χαλαρό" έλεγχο σ' αυτούς που πρέπει να ελέγχονται. Αυτοί είναι που διχάζουν τους πολίτες, υποσχόμενοι παράνομα βολέματα εις βάρος της δημοκρατικής λειτουργίας. Επειδή λοιπόν αυτόν τον επίμονο βλάκα δεν μπορείς να τον κρίνεις και άρα να τον νικήσεις, τον βάζεις αντιμέτωπο με ένα μέγεθος πολύ σκληρό και εξίσου επίμονο με τον ίδιο ...Το μέγεθος της τύχης ...Αυτή "καθαρίζει" για λογαριασμό σου.

Όσο κι αν το επιθυμεί ο βλάκας, δεν μπορεί να νικήσει την τύχη. Η κλήρωση κάθε φορά θα τον "σκοτώνει". Η κλήρωση θα του αφαιρεί την εύκολη επαφή με την εξουσία. Η κλήρωση θα του αφήνει ανοικτή μόνον την "πόρτα" των "γιατρών" της Εκτελεστικής Εξουσίας και εκεί δεν μπορεί να πάει, γιατί οι "γιατροί" κρίνονται για τις γνώσεις τους και τα έργα τους και ο βλάκας δεν αντέχει την κρίση ούτε στο ένα ούτε στο άλλο. Το όλο θέμα είναι να μην του δώσεις τη δυνατότητα να διεκδικεί τη θέση εξουσίας του θλιμμένου "συγγενή" μέσω εκλογής. Είναι σε θέση να φάει την περιουσία του, προκειμένου να την αποκτήσει. Είναι σε θέση να προδώσει την πατρίδα, προκειμένου να την αποκτήσει. Είναι σε θέση να κάνει τη διαφθορά κεφάλαιο, για να την αποκτήσει. Θα υποσχεθεί τα πάντα και στους πάντες και εκεί τελειώνει η Δημοκρατία.

Η κλήρωση των Βουλευτών γι' αυτόν τον λόγο είναι ιδανική. "Καθλώνει" τον ελεγκτή της κοινωνίας μονίμως έξω από την πόρτα του "χειρουργείου" της εξουσίας. Εναλλάσσει διαρκώς τα πρόσωπα που παριστάνουν τον ελεγκτή έξω από αυτήν. Κάτι το οποίο σήμερα δεν γίνεται. Οι σύγχρονοι πολίτες ψηφίζουν τους ελεγκτές-βουλευτές και στην πραγματικότητα με τον τρόπο

αυτόν τους αλλάζουν τα χαρακτηριστικά. Ενώ είναι ελεγκτές, τους βάζουν μέσα στο "χειρουργείο" των "γιατρών" και αυτό είναι η καταστροφή ...Η καταστροφή η δική τους ...Η καταστροφή των ίδιων των ψηφοφόρων. Γιατί; ...Γιατί αυτό τους αναγκάζει, ακόμα κι αν δεν το επιθυμούν, να διαπλέκονται και οι ίδιοι ως συμμετοχοί της κατάστασης και συνένοχοι σε

όλα τα εγκλήματα. Τους παγιδεύει στην ανάγκη να δικαιολογήσουν την εξουσία ως συνυπεύθυνοι και όχι να την κρίνουν ως ουδέτεροι, όπως είναι το καθήκον του απλού πολίτη.

Αυτός ο σχεδιασμός αναγκάζει τους πολίτες να είναι καθημερινά "χριστιανοδημοκράτες" ή "σοσιαλοδημοκράτες", γιατί καθημερινά θα πρέπει να δικαιολογούν την προηγούμενη ψήφο τους ...Τους αναγκάζει να γίνονται "απολογητές" ή "δικαστές" εγκληματιών στη δουλειά, στη γειτονιά ή ακόμα και στο ίδιο τους το σπίτι. Αυτή είναι η παγίδευση των πολιτών στη συννενοχή. Αυτό είναι το επίτευγμα των ιδιοκτητών των πολιτικών "στανών", που είναι οι Προτεστάντες. Απ' αυτόν τον σχεδιασμό προκύπτει η παγκάλεια ρήση του "μαζί τα φάγαμε" ...Ακόμα κι αν το παχύδερμο δεν έχει δίκιο στο "φάγαμε", έχει δίκιο στο "μαζί", και αυτό είναι το χειρότερο. Με αυτόν τον τρόπο "ανακυκλώνονται" διαρκώς πρόσωπα και κόμματα και κανένας δεν τιμωρείται από τον λαό για την αθλιότητά του.

Ο πολιτικός —ή το κόμμα—, που σήμερα "τιμωρείται" από τον λαό και εγκαταλείπει την εξουσία, δεν καταστρέφεται. Παραμένει σε ένα πολυτελές stand-by μέχρι να επιστρέψει "δικαιωμένος" χωρίς δικαίωση ...Ο "σκιτζής" του σήμερα είναι ο "εύελπς" του αύριο ...Αυτός, ο οποίος υπογράφει σήμερα τα Μνημόνια ως κυβερνητικός βουλευτής, είναι ο αντιμνημονιακός των επόμενων εκλογών και το αντίστροφο. Θα εξυηρητήσει τα

αφεντικά του, προδίδοντας τον λαό και μετά θα περιμένει τις επόμενες εκλογές να εμφανιστεί σαν φορέας "ελπίδας" —σαν να μην έχει συμβεί τίποτε—. Το ίδιο γίνεται και από την πλευρά των "αντιπάλων". Όλοι περιμένουν να έρθει η σειρά τους να κάνουν τη "βάρδια" τους ...Να πάρουν τους μισθούς και τις μίζες τους μέχρι να έρθει ο επόμενος να κάνει το ίδιο και να λειτουργήσει ως κολυμπήθρα του Σιλβάμ για να ξαναεπιστρέψουν οι προηγούμενοι. Συνέχεια ο ίδιος "κύκλος" των ίδιων προσώπων, και ο λαός το μέγα θύμα να παριστάνει τον "κυρίαρχο".

Το αυτογκόλ των αιώνων...

Βλέποντας κάποιος αυτά τα οποία καθημερινά συμβαίνουν, καταλαβαίνει ότι κάτι δεν πάει καλά. Είναι φανερό πλέον ότι υπάρχει πρόβλημα ...Μεγάλο πρόβλημα, εφόσον αυτά τα οποία βλέπουμε να συμβαίνουν δεν "συνάδουν" με αυτά τα οποία θα επιβεβαίωναν αυτά τα οποία ισχυριζόμαστε στο κείμενο. Είναι πλέον προφανές ότι η απόλυτη επιτυχία —την οποία περιγράψαμε πιο πάνω— δεν είναι πλέον τόσο δεδομένη για τα "αφεντικά" αυτού του

κόσμου. Αυτοί, οι οποίοι διέλυσαν εντέχνως όλες τις αυτοκρατορίες —και στήριξαν με όλα τα μέσα τον εθνικό σχεδιασμό— για να εκμεταλλευτούν τα "συντρίμια" τους, δείχνουν να έχουν χάσει την "αυτοσυγκέντρωσή" τους ...Δείχνουν να μην είναι τόσο σίγουροι γι' αυτά τα οποία κάνουν... Ενεργούν σαν να έχουν ξεχάσει το "σενάριο-τυφλοσύρτη" ...Το δικό τους "σενάριο".

Αυτοί, οι οποίοι είχαν μετατρέψει τους πάντες σε "ασθενείς", αναλαμβάνοντας την "κηδεμονία" τους, κάνουν πολύ εύκολα μεγάλα λάθη στρατηγικής. Αυτοί, οι οποίοι εντόπισαν και εκμεταλλεύτηκαν τις μεγάλες και εγγενείς αδυναμίες των αυτοκρατοριών, πήγαν μόνοι τους και επιχειρήσαν να "χτίσουν" αυτοκρατορία με τα ίδια "σαθρά" χαρακτηριστικά. Η απληστία τους τούς οδήγησε σε λάθος "δρόμους" και αυτό θα το πληρώσουν σύντομα. Προφανώς "ξέχασαν" από πού ξεκίνησαν και τι επεδίωκαν ..."Ξέχασαν" ποιο ήταν το ίδιο τους το επίτευγμα.

Το επίτευγμά τους ήταν αυτό, το οποίο λέει ο τίτλος του κειμένου ...Το **"Σύνδρομο Μινχάουζεν δια αντιπροσώπου"**. Το επίτευγμά τους ήταν ότι μπόρεσαν μετά την κοσμογονία τού Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου —τον οποίο προκάλεσαν οι ίδιοι— να πάρουν την "κηδεμονία" των κρατών, τα οποία προέκυψαν από τη διάλυση των αυτοκρατοριών. Διέλυσαν τις αυτοκρατορίες σε μικρά και ασήμαντα εθνικά κράτη και πήραν την "κηδεμονία" αυτών των κρατών. Πήραν αυτήν την "κηδεμονία" των αδύνατων "ορφανών" και τα διατηρούσαν μονίμως "άρρωστα" στο "κρεβάτι" τής Democracy ...

Κράτη τα οποία για έναν περίπου αιώνα κρατούσαν υπό την απόλυτη ομηρία, εφόσον τα "δηλητηρίαζαν" με τον κομμουνιστικό "ιό", για να τα διατηρούν εξαρτημένα από το δικό τους "σωτήριο" "εμβόλιο" του δήθεν αντικομμουνιστικού δικομματισμού, ο οποίος όμως μιμούταν τον κομμουνιστικό κομματισμό. "Ξέχασαν" όμως ότι αυτοί οι "ασθενείς" ήταν το μεγάλο τους "κεφάλαιο". "Ξέχασαν" ότι η ύπαρξη και άρα η εθνική "ανεξαρτησία" αυτών "ασθενών" ήταν γι' αυτούς το αναγκαίο "κακό", το οποίο τους διατηρούσε στην κορυφή τού κόσμου ...Εστω και πάνω σε έναν σωρό "ανεξάρτητων" εθνικών "συντριμμίων" κατάφερναν και βρίσκονταν στην κορυφή τού κόσμου.

Ακριβώς επειδή τα "ξέχασαν" όλα αυτά, άλλαξαν την τακτική τους. Σαν να έπαθαν οι ίδιοι μια μυστηριώδη "αμνησία" και επανεξέτασαν τα δεδομένα, χωρίς να αντιλαμβάνονται το πώς αυτά τα ίδια τα δεδομένα είχαν προκύψει ...Μπερδεύτηκαν μάλλον από τη "θέα" και νόμισαν πραγματικά ότι είναι οι αδιαμφισβήτητοι κοσμοκράτορες. Βλέποντας τους "ασθενείς" να είναι αδύναμοι ν' αντιδράσουν στο παραμικρό, σκέφτηκαν πως ήταν ευκαιρία να τους "αποτελειώσουν" για να τους κληρονομήσουν άπαξ και δια παντός. Οι ίδιοι, δηλαδή, οι οποίοι τους εξασθένησαν, θεώρησαν ευκαιρία την αδυναμία τους. Αυτοί, οι οποίοι επωφελήθηκαν από

τα κομμάτια των διαλυμένων αυτοκρατορικών "παζλ", πήγαν να τα ξανασυνδέσουν μεταξύ τους. Οι "ειδικοί" του "διαίρει και βασίλευε" προσπάθησαν να τα "ενώσουν", για να κυριαρχήσουν απόλυτα.

Εντελώς ανεξήγητα, δηλαδή, και χωρίς να υπάρχει ιδιαίτερος λόγος —πλην της απλής απληστίας—, άρχισαν να αλλάζουν τον σχεδιασμό ...Τον δικό τους επιτυχή σχεδιασμό. Γι' αυτόν τον λόγο κινήθηκαν προς την αντίθετη ακριβώς "κατεύθυνση" από εκείνη που τους οδήγησε στην επικράτηση και επιχείρησαν να χτίζουν τη δική τους αυτοκρατορία ...Την Προτεσταντική Αυτοκρατορία της Νέας Τάξης ...Μια αυτοκρατορία, την οποία όμως δεν θα μπορούσαν να τη "θωρακίσουν" περισσότερο από τις όμοιές της του παρελθόντος ...Μια αυτοκρατορία, η οποία από την ίδια της τη φύση έχει εγγενείς αδυναμίες ...Έχει, ως σύστημα, τρωτά σημεία, τα οποία την κάνουν ευπρόσβλητη.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο μιλάμε για απόλυτο "αυτογκόλ". Πέτυχαν το δύσκολο, που ήταν να νικήσουν τις αντίπαλες αυτοκρατορίες και να ελέγξουν τα "συντρίμμια" τους και τώρα, χωρίς να υπάρχει ιδιαίτερος λόγος ή κάποια πίεση, πάνε να χτίσουν αυτοκρατορία, η οποία είναι αδύνατο να "θωρακιστεί" και άρα να προστατευτεί. Πέτυχαν το δύσκολο —να ελέγξουν τα εθνικά κράτη— και τώρα πηγαίνουν μόνοι τους να διαχειριστούν κάτι, το οποίο —όπως έχει αποδειχθεί στο παρελθόν— δεν ελέγχεται. Αυτό δεν είναι κάτι το πρωτοφανές ή το περίεργο ...Συμβαίνει συχνά με τους αστοιχειώτους ανθρώπους ...Συμβαίνει με τους άσχετους, οι οποίοι είχαν την τύχη να πετύχουν ένα άριστο αποτέλεσμα ακόμα και με την πρώτη προσπάθεια, αλλά δεν έχουν τη γνώση να το εκτιμήσουν στην ολότητά του, ώστε να πάψουν να συνεχίζουν να δοκιμάζουν για κάτι καλύτερο.

Κάτι τέτοιο συνέβη και μ' αυτούς ...Οι άνθρωποι, οι οποίοι προφανώς από τύχη πέτυχαν τον εύκολο και απόλυτο έλεγχο των "ασθενών" τους, πήγαν και άλλαξαν τη δική τους φυσιολογία, γιατί νόμιζαν πως έχουν "ανοσία" στις "αρρώστιες" ...Σε όλες τις "αρρώστιες", γιατί νόμιζαν ότι μόνον αυτοί έχουν γνώση του χειρισμού και της ασφαλούς αντιμετώπισης των όποιων "ιών" υπάρχουν στον κόσμο. Εξαιτίας αυτής της ψευδαίσθησής τους τόλμησαν να πάρουν αυτό το φοβερό ρίσκο. Ενώ ήταν απόλυτα "θωρακισμένοι" μέσα σε έναν κατάλληλα μελετημένο σχεδιασμό, πήγαν και άλλαξαν τον ίδιο τον σχεδιασμό.

Αυτοί, οι οποίοι με εξασφαλισμένη "ανοσία" κατάφεραν και "αρρώστησαν" ολόκληρο τον κόσμο για να πουλάνε "ιατρική" σωτηρία, άλλαξαν μόνοι τους τη δική τους "παθογένειά" ...Άλλαξαν τα δικά τους χαρακτηριστικά, αγνοώντας πως έτσι χάνουν την "ανοσία" τους απέναντι σε αυτοκρατορικούς "ιούς", οι οποίοι πάντα υπάρχουν και ποτέ δεν νικήθηκαν ... "Ιούς" οι οποίοι πάντα υπήρχαν, αλλά, λόγω σχεδιασμού απλά παρακάμφθηκαν, εφόσον δεν υπήρχαν ζωντανό αυτοκρατορικοί "οργανισμοί" να τους βλάψουν. Το αποτέλεσμα ήδη φαίνεται και είναι τραγικό ... Η κατάσταση είναι ήδη μη αναστρέψιμη ... Αποκάλυψαν τον σχεδιασμό τους και ταυτόχρονα έφθειραν τα "εργαλεία" τους.

Σ' ό,τι αφορά τον σχεδιασμό τα πράγματα είναι τρομακτικά γι' αυτούς. Εξέθεσαν τη Democracy και τη λειτουργία της, εφόσον πάνω στη βιασύνη τους να στήσουν την Αυτοκρατορική Νέα Τάξη ανάγκασαν τους χαφιέδες των Κολεγίων —οι οποίοι μέχρι τώρα

παρίσταναν τους "πατριώτες" ηγέτες των λαών— ν' αποκαλυφθούν ...Να αποκαλυφθούν μαζί τους και τα "κέντρα" που τους ελέγχουν ...Να αποκαλυφθούν τα "υπόγεια" συμφέροντα, τα οποία συνδέουν μεταξύ τους όλα τα χριστιανοδημοκρατικά ή σοσιαλοδημοκρατικά κόμματα τής Ευρώπης ...Συμφέροντα, τα οποία επιβάλλουν πολιτικές σε "κομπάρσους" Πρωθυπουργούς, οι οποίοι ανά τέσσερα χρόνια απλά δίνουν μια γελοία κι επαναλαμβανόμενη παράσταση σύγκρουσης.

Στην εποχή τής μεγάλης οικονομικής κρίσης όλα αυτά φάνηκαν ...Άνοιξαν οι "ντουλάπες" των ιμπεριαλιστών και αποκαλύφθηκαν οι "σκελετοί" που έκρυβαν μέσα τους ...Αποκαλύφθηκαν όλα εκείνα τα δεδομένα, τα οποία μέχρι τώρα αποτελούσαν απόρρητα μυστικά των μυστικών υπηρεσιών ...Φάνηκαν πόσο υπάλληλοι των Προτεσταντών ήταν οι δήθεν ηγέτες τής Ευρώπης ...Φάνηκαν οι δεξιοί "πατριώτες" ηγέτες σε ποιους υπακούν ...Φάνηκαν οι αριστεροί "επαναστάτες" ηγέτες σε ποιους υπακούν ...Φάνηκε ποιων φερέφωνα ήταν όλοι αυτοί, οι οποίοι μέχρι σήμερα παρίσταναν τους εθνικούς ηγέτες. Μέσα σε λίγα χρόνια οι Προτεστάντες Αγγλοσάξονες —και προκειμένου να ολοκληρώσουν τους σχεδιασμούς τους— κατέστρεψαν όλα τα "τζάκια" που είχαν εγκαταστήσει στις χώρες-αποικίες. Κατέστρεψαν τη δυνατότητά τους να "κατασκευάζουν" μόνοι τους, τους μεγάλους συνωμότες, οι οποίοι κάποτε κυριαρχούσαν στην Ευρώπη ...Συνωμότες ολκής τύπου Μιτεράν, Κολ, Γκονζάλες, Κράξι.

Το ίδιο έγινε και στην Ελλάδα ..."Εκαψαν" όλη την προδοτική "παραγωγή" των τοπικών προτεσταντικών Κολεγίων ..."Εκαψαν" Καραμανλήδες, Παπανδρέου, Σαμαράδες ή Μητσοτάκηδες, τους οποίους τους προστάτευαν επί δεκαετίες. Τους ανάγκασαν να προδώσουν τους λαούς τους τόσο φανερά, που ακόμα και με τη "σαλαμοποίηση" των εγκλημάτων δεν άντεξαν το πολιτικό κόστος των πράξεών τους και "κάηκαν". Σε όλη την Ευρώπη συνέβη το ίδιο. Δεν είναι τυχαία η ανάδειξη ανθρώπων τύπου Τσίπρα, Ρέτζι κλπ.. "Κάηκαν" οι πολύ δικοί τους άνθρωποι, προκειμένου να τους εξυπηρετήσουν και έμειναν οι "πουθενάδες" να τους εξυπηρετήσουν.

Ταυτόχρονα μετέτρεψαν σε άχρηστα σκουπίδια και τα βασικά τους "εργαλεία". Στην πραγματικότητα "εξασθένησαν" ακόμα και τους ίδιους τους κομμουνιστικούς "ιούς". Έφθειραν τόσο πολύ —και σε τόσο μεγάλο βαθμό— τους υποτιθέμενους εκφραστές τού ιδεολογικού φανατισμού, που πλέον ο κόσμος όχι απλά δεν τους φοβάται —για να "εγκλωβίζεται" στις "στάνες"—, αλλά δεν τους υπολογίζει καν. Βγαίνει το ΚΚΕ να διαδηλώσει και γελάει ο κόσμος με το "στήσιμό" του ...Γελάει από τότε που αναγκάστηκε από τα αφεντικά του να παρατήσει τα προσχήματα και τις "βιτρίνες" και να παραστήσει τον "μυράβο" έξω από τη Βουλή, προκειμένου να ψηφιστεί το Μνημόνιο ...Μιλάμε για χαφιεδариό ...Μιλάμε για παρακράτος, που

μόνον οι αρβύλες και οι στολές παραλλαγής των Ναζι τούς λείπουν ...Όλοι άεργοι, ανεπάγγελτοι και καλά πληρωμένοι διαδηλωσάκηδες είναι...

...Περί αυτού πρόκειται. Μέσα από τους πολιτικούς "αγώνες" τού ΚΚΕ μάθαμε ότι εκτός ότι από τους "μπράβους" τής νύκτας υπάρχουν και "μπράβοι" τής ημέρας ...Σκληροί μπράβοι, ροπαλοφόροι και απόλυτα οργανωμένοι. Με "κεφάλαιο" ένα πλακάτ τού ΠΑΜΕ και "πτυχίο" την

κομματική ταυτότητα της τοπικής οργάνωσης, προσπαθούν να ζήσουν την εύκολη ζωή τού κρατικοδίαιτου παρασιτικού παρακρατικού. Ούτε καν τα προσχήματα δεν σέβονται πλέον. Βγαίνει ο ανεπάγγελτος και άεργος Κουτσούμπας να μιλήσει στους άνεργους και στους φτωχούς και δεν νιώθει πλέον την ανάγκη ούτε καν το Ρόλεξ να βγάλει από το χέρι του ...Ούτε ένα ένσημο εργασίας δεν έχει "κολλήσει" σε περισσότερο από μισό αιώνα ζωής.

Το ίδιο αλόγιστα οι Προτεστάντες Αγγλοσάξονες "ξόδεψαν" και το αντίστοιχο "εργαλείο" τους μέσα στο Ισλάμ ..."Ξόδεψαν" τα σκουπίδια τού θρησκευτικού φανατισμού στο Ισλάμ ...Τους εξέθεσαν. Μέχρι και πόλεμο τους έβαλαν να κάνουν εναντίον των ομόθρησκών τους, προκειμένου να επιταχύνουν τον σχεδιασμό τής Νέας Τάξης. Τους έκαναν μισητούς στο ίδιο το Ισλάμ, εφόσον τους πλήρωσαν να κάνουν εγκλήματα ιδιαίτερος απεχθή εις βάρος των ομόθρησκών τους. Ο εμφύλιος πόλεμος δηλαδή της Συρίας δεν διαφέρει απ' αυτόν της Ελλάδας. Καί στις δύο περιπτώσεις οι ίδιοι άνθρωποι πλήρωσαν πρόθυμοι προδότες να "ματώσουν" τους "αδερφούς" τους. Απλά στη χριστιανική Ελλάδα τα αφεντικά πλήρωσαν τους κομμουνιστές ενώ στη μουσουλμανική Συρία πλήρωσαν τους τζιχαντιστές. Όλα τα άλλα ήταν ίδια.

Στην Ελλάδα κάποτε επεδίωκαν —μέσω του Εμφυλίου— να τη "γονατίσουν" πλήρως, προκειμένου να την ελέγξουν, ενώ στη Συρία επεδίωκαν να προκαλέσουν τη φυγή των πληθυσμών από τις "εστίες" τους. Αυτούς τους επί πληρωμή μαστουρωμένους και φανατικούς προδότες έβαλαν να "ερημοποιήσουν" τον χώρο τού Ισλάμ ...Να τον "ερημοποιήσουν", για να "σπρώξουν"

μωαμεθανικούς πληθυσμούς στην Ευρώπη. Επιθυμία τους είναι να αλλοιώσουν τη σύνθεση των ευρωπαϊκών πληθυσμών, ώστε να μην κινδυνεύει η "αυτοκρατορία" τους από αντιδράσεις των λαών, οι οποίες μπορεί να γίνουν με εθνικιστικά ελατήρια.

Τώρα λειτουργούν υπό συνθήκες πανικού και με τη στάση τους αποκαλύπτουν τους εφιάλτες τους. Βλέποντας το τέλος να πλησιάζει, χωρίς να μπορούν να κάνουν τίποτε να το σταματήσουν, "χτυπούν" τα "είδωλα" που τους τρομάζουν. Εξαντλούν όλο το πάθος τους στη "μητέρα" τής Δημοκρατίας, την Ελλάδα. Νομίζουν πως, αν κάνουν κακό στους σύγχρονους Έλληνες, θα "ξορκίσουν" το κακό που βλέπουν να έρχεται κατά "πάνω" τους. Αυτός είναι κι ο λόγος των όσων παράλογων βλέπουμε σήμερα. Μιλάμε για τον απόλυτο ορισμό τής πολιτικής έννοιας της "υπερβολικής χρήσης βίας".

Ποτέ άλλοτε ένας τόσο μικρός πληθυσμιακά λαός δεν δέχθηκε τόσο σκληρή επίθεση από τόσο ισχυρούς παράγοντες. Ποτέ άλλοτε ένας τόσο γενναιόδωρος λαός δεν δυσφημίστηκε τόσο πολύ και τόσο οργανωμένα από τα παγκόσμια ΜΜΕ. Οι άχρηστοι βγάζουν ένα μίσος απίστευτο εις βάρος τού ελληνισμού. Εναντίον του χρησιμοποιούν όλα τα "εργαλεία" τους. Τον λεηλατούν και τον πληγώνουν ταυτόχρονα. Αυτοί σήμερα παρέδωσαν αυτόν τον λαό στα σταλινικά αποβράσματα, για να τον "αποτελειώσουν". Αυτοί θέλησαν να "πλημμυρίσουν" την πατρίδα των Ελλήνων με σκληρούς τζιχαντιστές έτοιμους για όλα.

Ματαιοπονούν. Θυμίζον τους Τυρρηνούς πειρατές, οι οποίοι είχαν την αφέλεια να δοκιμάσουν να ληστέψουν τον Διόνυσο ...Τους πειρατές, που, όσο πιο σφικτά τον έδεναν, τόσο πιο εύκολα απελευθεωνόταν ...μέχρι να γευτούν την οργή του. Αυτό συμβαίνει σήμερα και με τις επιθέσεις που κάποιοι

εκδηλώνουν εις βάρος τού ελληνισμού ...Μάταιος κόπος ...Ο ελληνισμός απολαμβάνει μια "άνωθεν" προστασία και ως εκ τούτου δεν είναι τόσο εύκολος αντίπαλος ...Δεν συντηρήθηκε από τύχη στο κορυφαίο επίπεδο επί χιλιάδες χρόνια ...Τα διαμάντια δεν χαράσσονται με σπιρτόξυλα ...Η ελληνική ψυχή δεν αιχμαλωτίζεται με συμβατικά μέσα. Το μόνο που θα καταφέρουν στο τέλος είναι να αυξήσουν τις ατομικές τους ευθύνες σε εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας...

...Μιλάμε για βλάκες ...Μιλάμε για σχεδιασμό τής πλάκας. Τα κατέστρεψαν όλα. Πριόνισαν μόνοι τους το κλαδί πάνω στο οποίο κάθονταν. Ό,τι έδινε μέχρι τώρα ισχύ στο σύστημα που τους εξυπηρετούσε απόλυτα, πήγαν και το κατέστρεψαν μόνοι τους. Ακόμα και την οικονομία την κατέστρεψαν από τα θεμέλιά της. Ούτε το βιομηχανικό κεφάλαιο δεν κράτησαν για λογαριασμό τους ...Το κεφάλαιο αυτό, το οποίο κάποτε τους ανέβασε στην κορυφή τού κόσμου το έκαναν "σκόνη και θρύψαλα" και το σκόρπισαν σε ολόκληρο τον κόσμο. Ούτε την

ατομική τους οικονομική επιβίωση δεν έχουν εξασφαλίσει, έχοντας συγκεντρώσει το σύνολο του παγκόσμιου πλούτου σε δύο μόνον χρηματιστήρια.

Τώρα κάθονται και περιμένουν το τέλος ...Το τέλος της Democracy ...Το οδυνηρό τέλος, το οποίο δεν είναι πλέον μακριά ...Ήδη έχει αρχίσει και φαίνεται. Για σχεδόν έναν αιώνα οι Προτεστάντες Αγγλοσάξονες παρίσταναν τους Πλανητάρχες, εναλλασσόμενοι μόνοι τους στις "βάρδιες" της πλανηταρχίας υπό το "βλέμμα" τού "στέμματος" της Βρετανίας και σήμερα περιμένουν "στιγμές" πριν από το τέλος. Τρέχουν από κράτος σε κράτος, εκβιάζοντας και απειλώντας τους λαούς, αλλά πλέον ο κύβος έχει ριφθεί ...Οι τίτλοι τέλους έχουν αρχίσει να "πέφτουν" ...Έρχεται η ώρα που ο ελληνισμός θα αποκατασταθεί άπαξ ...Οι Ρωμιοί θα παίξουν τον ιστορικό τους ρόλο...

...Η συνομωσία των βλακών ήρθε η ώρα να τελειώσει.

...Η Democracy πεθαίνει.

...Ζήτω η Δημοκρατία.

Τραϊανού Παναγιώτης Δημιουργός της θεωρίας του Υδροχόου.

* Σύνδρομο Μινχάουζεν δια αντιπροσώπου (Münchhausen syndrome by proxy)

Σύνδρομο Μινχάουζεν

Το όνομα του συνδρόμου προέρχεται από τον βαρόνο Μινχάουζεν, Γερμανό συγγραφέα (1720-1797), και πρωταγωνιστή τού βιβλίου τού Ροδόλφου Ράσπε, του 1785. Στο βιβλίο περιγράφονται τα φανταστικά και ψεύτικα κατορθώματα του βαρόνου, ο οποίος άρχισε να τα διηγείται όταν επέστρεψε από τον Ρωσοτουρκικό Πόλεμο (1768-1774).

Το σύνδρομο περιγράφηκε, για πρώτη φορά, από τον Dr. Richard Ascher, και δημοσιεύτηκε στο περιοδικό Lancet το 1951.

Σύνδρομο Μινχάουζεν δια αντιπροσώπου

Το σύνδρομο αυτό περιγράφει το φαινόμενο της κακοποίησης ανθρώπων από ανθρώπους, οι οποίοι θεωρητικά έχουν αναλάβει τη νόμιμη ευθύνη για την φροντίδα τους. Περιγράφει το φαινόμενο όπου διάφορα σωματικά ή ψυχολογικά συμπτώματα προκαλούνται σε άτομα, συνήθως παιδιά, ηλικιωμένους και άτομα με ειδικές ανάγκες, από άλλα άτομα, τα οποία τα έχουν υπό την επίβλεψη και φροντίδα τους.

Η πιο συνηθισμένη κακοποίηση που υποβάλλονται τα άτομα αυτά είναι η δηλητηρίαση τα τραύματα και η ασφυξία. Η κακοποίηση αυτή επαναλαμβάνεται συχνά και πολλές φορές την ίδια μέρα και ώρα. Το σύνδρομο Μινχάουζεν δια αντιπροσώπου, μπορεί να το έχουν άτομα πέραν κάθε υποψίας, όπως η μητέρα ενός παιδιού (75% των περιπτώσεων), η κόρη ενός ηλικιωμένου, ο νοσηλευτής ενός υπερήλικα ή ατόμου με ειδικές ανάγκες. Συχνά τα άτομα που κακοποιούν άλλα άτομα, ζητούν τα ίδια βοήθεια και εμφανίζονται στο γιατρό ή τον ψυχολόγο ιδιαίτερα ανήσυχoi για την πορεία τής υγείας τού θύματος.